3 Seiten in deutscher Sprache

Ştindardul

Anul XII, Nr. 85, ian.-februarie 1965 | Versandort München; Redaktion: 8031 Eichenau bei München | Einzelpreis 1 DM

Episcopul Iuliu Hossu citind declaraţia de unire în adunarea naţională dela Alba Iulia, la 1 Decembrie 1918. În grupul din centru: Miron Cristea, pe atunci episcop de Caransebeş, Aurel Vlad, ofiţeri din gărzile naţionale purtând încă uniforma armatei austro-ungare şi alţii pe care nu i-am putut identifica.

EPISCOPUL HOSSU

simbol al unităţii naţionale şi al martiriului românesc

La 1 Decembrie 1918, pe câmpia din Ala Iulia, în faţa a peste 100.000 de ţărani, reprezentând toate comunele româneşti din Ardeal, din Ţara Crişurilor, din Maramureş şi din Banat, în prezenţa elitei româneşti transilvane şi a celui ce pe atunci era episcop ortodox de Caransebeş, Miron Cristea, mai târziu primul patriarh al României, cel mai tânăr dintre episcopii din vremea aceea, Iuliu Hossu, cu emoţie abia stăpânită dar apăsând pe fiecare cuvânt, citea proclamaţia de unire.

Prin gura lui Iuliu Hossu, episcop de Cluj-Gherla care avea atunci vârsta de 33 de ani, lumea afla că visul de veacuri al neamului românesc se împlinise şi că sub zidurile pe care fluturaseră steagurile lui Mihai Viteazul şi stindardele călărimei oltene se născuse acum, după 300 de ani şi mai bine, România Mare.

Adevărul este că progresul popoarelor se măsoară pretutindeni, până în ziua de astăzi, după gradul lor de occidentalizare.
SALAZAR

Enciclopedia reperistă, ţesută din falsuri şi din escamotări, trece actul sub tăcere şi nu pomeneşte nicicum numele lui Iuliu Hossu, iar „Glasul Patriei" **robite,** sub semnătura unui istoric, silit să scrie astăzi „din ordin" şi sub ameninţare, pune în gura altuia citirea proclamaţiei unirii.De fapt, Vasile Goldiş, a cărui memorie o cinstim, a citit textul în prima lui redactare, adică sub formă de proiect, în faţa unui număr mai mic de exponenţi politici, reuniţi într'una din sălile casinoului militar din Cetate. Proclamaţia în forma ei definitivă şi în faţa mulţimei care reprezenta toată suflarea românească, a fost citită de Iuliu Hossu. Acesta este adevărul !

De ce atunci această flagrantă mistificare? Le este ruşine stăpânilor de astăzi ai României de cele întâmplate, la porunca lor, tot într'o zi de 1 Decembrie, în 1948 ? Le este oare teamă uzurpatorilor să nu întrebe careva ce a devenit tânărul episcop dela 1 Decembrie 1918: unde se află şi cum trăieşte el acum... Le lipseşte curajul să spună că de 16 ani Iuliu Hossu, craiul celui mai important eveniment din istoria României, se află întemniţat? Că odată cu el, în ziua de 1 Decembrie 1948 ,au fost arestaţi şi toţi ceilalţi episcopi uniţi, episcopi ai unei biserici **naţionale,** recunoscută ca atare prin Constituţia României? Episcopii aceştia, arestaţi tocmai în ziua când se împlineau 30 de ani dela proclamaţia dela Alba Iulia, au fost 6 la număr. Cinci din ei, după ce au fost supuşi la torturi şi după ce au fost nevoiţi să îndure umilinţi şi privaţiuni de tot felul, în nezdruncinată credinţă, mărturisind pe Dumnezeu şi Neamul, au murit în închisoare, martiriul lor stând la temelia ţării de mâine şi a unei lumi mai bune. Singurul rămas în viaţă este Iuliu Hossu, dar bolşevicii ar vrea să-l ucidă acum prin tăcere şi prin uitare.

Iuliu Hossu ,acest exemplar păstor, ale cărui merite pe tărâmul religios sunt tot atât de strălucitoare şi tot atât de mari ca şi virtuţile dovedite de el în afirmarea drepturilor româneşti, a dat numelui lui valoare de simbol. Acest nume rămâne în veci legat de actul dela Alba Iulia. Şi tocmai din această pricină, în toamna anului 1940, unguri orbiţi de patimă şovină l-au scuipat pe Iuliu Hossu în obraz, la Cluj, în Piaţa Unirii... Şi tocmai pentrucă este un simbol, pretinşi români, cu judecată îngustă şi cu suflet pervertit, cu diabolică perseverare, continuă să-l tortureze pe Hossu, continuă să-l umilească şi să-l ţină sub lacăt, în totală izolare. În afară de temnicerii care-l păzesc, Iuliu Hossu nu poate vedea pe nimeni, aceasta în timp ce conducătorii politici dela Bucureşti, în căutare de credite şi de ajutoare prin ţările occidentale, trâmbiţează la orice ocazie că republica lor „populară" păşeşte acum pe drumul destinderii, al liberalizării şi al „vieţii fericite"...

Hossu, simbolul unităţii noastre naţionale şi al martiriului românesc, împlineşte 80 de ani, **în închisoare.** Să nu uităm! Şi să ne amintim de cuvintele Mântuitorului care, în textul cântărilor din Săptămâna Mare, se întreabă: „Ce rău ţi-am făcut, poporul meu? Te-am scos din robie, ţi-am vindecat fiii bolnavi..., iar tu în loc de răsplată mă răstigneşti?!"

Pr. Vasile ZAPARŢAN

„Axa eurasiană trece pe teritoriul românesc, deschizând, alături de Marea Neagră, poarta marilor drumuri imperiale. Zidită pe Carpaţi şi pe Dunăre, România este centrul unei vieţi regionale şi graniţa unei civilizaţii.

Insulă etnică şi autonomă, România se întemeiază pe o unitate biologică şi o forţă de asimilare, care i-a asigurat autenticitatea dealungul veacurilor."

ION ANTONESCU
Mareşal al României, Conducător al Statului

Unitate naţională în idei şi fapte

de Căpitan C. STOICĂNESCU

Ciclul istoric care a condus la prăbuşirea în noapte dela 23 August 1944, nu poate fi considerat închis decât atunci când Poporul Român îşi va fi cucerit iarăşi independenţa şi suveranitatea naţională: regimul de silnicie şi teroare impus de baioneta muscalului este istoric condamnat.

Credinţa noastră în izbânda finală nu reflectează un optimism de circumstanţă ea izvorăşte dintr'un efort de cunoaştere a fenomenelor politico-sociale. Exilul politic e inerent regimurilor de teroare; şi, atâta timp cât regimul comunist va reuşi să se menţină în România, va exista un Exil românesc, iar existenţa acestui exil, care constitue prin însăşi prezenţa lui fizică mărturia absurdităţii „sensului istoric" al unui sistem inuman – dramatic contrazis de sensul curentului de refugiaţi –, va fi o permanentă punere în discuţie a legitimităţii şi existenţei sistemului de forţă bolşevic. Din acest cerc fatal, regimul comunist nu poate ieşi. Spiritul de turmă, promiscuitatea colectivistă, delaţiunea şi cnutul sunt străine de firea şi năzuinţele Poporului Român. Străine de firea şi năzuinţele tuturor popoarelor din Europa Centrală şi Orientală aservite de comunism.

Conspiraţia mondială şi internaţionala roşie nu pot ignora repulsia organică a unui popor latin contra spiritului gregar. Dovadă neîncrederea în elementul autohton, concretizată prin promovarea elementelor alogene la posturile de conducere, şi stăruinţa în încercarea de schimbare a destinului românesc manifestată de propaganda progresistă, savant orchestrată. Temnicerii Neamului sunt pieptănaţi şi machiaţi în „liberatori" – în scopul vădit al măsluirii revoluţiei naţionale.

Şi totuşi există refugiaţi români, care, convertiţi subit la progresismul roz şi contaminaţi de pacifismul roşu, se gudură evolutiv pe lângă Guvernul dela Bucureşti, făcând astfel dovada că sunt şi acum ceea ce au fost întotdeauna: **refugiaţi din întâmplare şi politici din interes.** Aidoma călătorului instalat comod la fereastra vagonului de clasa I-a din Expresul Orient, care, văzând cum îi aleargă prin faţa ochilor întreg peisajul, are senzaţia netă că el e singurul punct stabil în Univers, aceşti „refugiaţi politici" purtaţi de „vântul Istoriei" au impresia că asistă azi la o evoluţie a sistemului comunist, neînţelegând că această evoluţie nu e decât iluzia optică a propriei lor evoluţii pe traectoria care îi va conduce depe poziţia anti-comunistă în tabăra inamicului, cu arme şi bagaje. Arzând de nerăbdare să înceapă „dialogul" cu regimul comunist şi tremurând de teamă ca nu cumva să le-o apuce alţii înainte, ei nu mai văd decât ceea ce vor să vadă şi nu mai pricep decât ceea ce meschinăria egoismului lor strâmt le permite. Ei văd că penitenciarul R.P.R. îşi deschide acum uşor porţile, aproape fără nicio formalitate, turiştilor străini, dar nu văd că, zăvorâte către exterior, ele rămân ermetic închise deţinuţilor români. Cum nu mai cred, cum n'au crezut niciodată în triumful dreptăţii cauzei româneşti; cum n'au avut ocazia şi nu şi-au dat osteneala să pătrundă natura sistemului comunist, ei întorpretează încetarea atacurilor din „Glasul Patriei" – cărora noi nu le-am acordat niciodată vreo importanţă – contra refugiaţilor politici, nu ca o manevră tactică, menită să dezorienteze, să adoarmă şi să dezarmeze Exilul românesc, ci ca o dovadă indiscutabilă de îmblânzire şi bunavoinţă a Guvernului dela Bucureşti. Puţinătatea înţelegerii lor sau un egocentrism orb nu le permite să sesizeze semnificaţia nefastă a unui pretins dialog Exil-Regim, consecinţele lui politice pe plan internaţional, repercursiunile morale asupra celor din ţară. În prezent, un asemenea „dialog" nu poate contribui decât la acreditarea unui regim detestabil şi detestat de toată suflarea românească, deoarece el implică: acceptarea falsificării realităţilor naţionale, înşelarea opiniei publice mondiale şi, practic, lichidarea Refugiului politic. Un asemenea „dialog", privând pe cei constrânşi la tăcere de singura lor tribună politică veritabilă şi contribuind astfel la consilidarea şi permanentizarea regimului comunist, echivalează cu semnarea actului de deces al luptei de eliberare naţională, într'un moment hotărâtor, când victoria e aproape.

Nesăbuita comportare a unor refugiaţi, mă face să mă gândesc la unul din generalii lui Napoleon asediat la Marengo, care nu prea excela în capacitatea de apreciere a situaţiei. După o rezistenţă eroică – inamicul nu admitea decât o capitulare ruşinoasă – garnizoana cetăţii, lipsită de aprovizionarea cu hrană şi muniţii, ajunge la limimita rezistenţei morale şi fizice. Generalul comandant se pregătea deja să capituleze, când, spre marea lui surprindere, un sol îi aduce o nouă propunere a adversarilor. De data asta, inamicul accepta

(urmare în pag. 5)

FORTUNA SUPERANDA

Nate dea, qua fata trahunt retrahuntque, sequamur.
Quidquid erit, superanda omnis fortuna ferenda est.
Vergilius, AEn. V, 709–710.

(„Copil zeesc, să ne urmăm chemarea oriunde ne va duce.
Ursita însă, oricât de dură, în veci s'o biruim.")

Castanii Cişmigiului îşi scuturau policandrele. Sub brâul de faianţă, culoarea peruzelei, care dădea roată cetăţuei dela. „Gh. Lazăr", un adolescent asculta chemarea grădinii. Severul latinist, elev al lui Wilamowitz-Moellendorff, îl apostrofă în limba Cezarilor, semn că era furios: **Ades puer, corpore tantum et anima in aliis partibus!** Băiguiam o scuză şi, diligent, scandam şi traduceam din cântul II al Eneidei. Cuvintele le înţelegeam, formele gramaticale le desluşeam, echivalentele româneşti ce propuneam erau corecte şi, totuşi, esenţialul îmi scăpa. Astăzi roşesc pentru tânărul acela care nu s'a cutremurat de povestirea exilatului asvârlit pe ţărmurile punice şi n'a vărsat o lacrimă pentru durerea Andromacăi.

În acel an, 1946, Ilionul nostru – sfânta cetate a atâtor năzuinţe – ardea. Se prăbuşeau templele imaculate de hryselephantină, preoţii vechii religii erau înjunghiaţi pe altare. Scythii duhnitori, băloşi, sanguinari – cum îi descrie Eratosthene – urlau: **davai, davai!** Abea cinci ani mai târziu aveam să înţeleg că asistasem la prăbuşirea unei lumi. Revelaţia mi-a fost făcuta la „Comédie Française" de vocea metalică a Verei Korène:

Songe, songe, Céphise, à cette nuit cruelle
Qui fut pour tout un peuple une nuit éternelle,
Songe aux cris de vainqueurs, songe aux cris
des mourants
Dans la flamme étouffés, sous le fer expirants.

Versurile, care le ştiam pe dinafară – înregistrate cu sârguinţă şcolărească – le pătrundeam pe dinăutru. Şi atunci m'am întors, cu ochi despecetluiţi, la piosul Eneea. Şi am înţeles ceeace bunii mei maeştri n'au ştiut să-mi explice.

Cu Ascanius de mână, cu Anchise pe umeri, strângând la piept statuile zeilor, Troianul părăseşte cetatea în flăcări. Fantoma soţiei, moartă în catastrofă, îl îndeamnă să fugă. În largul Siciliei, pribegii pierd în furtună rămăşiţa agonisitei salvate. La strălucitoarea curte a Didonei, fugarii ar fi putut găsi liniştea sufletelor şi plăcerile trupului. Dar misiunea lor era alta – fondarea Romei – dela care nicio ispită nu trebuia să-i abată. Aici e axul Eneidei şi al istoriei imperiului: toată gloria viitoare a Urbei a stat în cumpăna pentru uitarea de sine a unei singure clipe. Dar Eneea şi tovarăşii săi n'au cedat. (În aceasta constă poate „drama" lor, pe care avea intenţia să o scrie N. I. Herescu; titlul l-am găsit însemnat de mai multe ori în manuscrisele sale.)

Din numeroasele simboluri ce ne-a transmis Antichitatea şi care constitue armatura noastră sufletească – ceeace Rusnacii tâmpi de ieri şi de azi, dela Moscova ori Yale, nu pot uita nici ierta – acesta este cel mai măreţ:

Să laşi patria în ruine fumegânde, să duci un bătrân pe umeri şi un copil de mână, să fii ispitit de voluptăţi regeşti, să-ţi calci pe inimă şi pe destin căci – gol şi deposedat – eşti totuşi sortit a fonda un imperiu *).

În pragul unui nou an, nu ştiu ce îndemn mai bărbătesc la curaj aş putea transmite acelora care poate au început să şovăie. **E. L.**

*) Idei exprimate lapidar de prof. Jacques Perret în monografia sa despre Virgiliu.

PARENTALIA

Într'un răstimp atât de scurt ne-au părăsit: G. Gafencu, N. Petrescu-Comnen, A. Busuioceanu, N. I. Herescu, A. Cotrus, Sever Pop, R. Boilă, Al. Mititelu, R. Franasovici, S. Lambrino, S. Manuilă, Visarion mitropolitul. Știm – e legea firii, dar ne consolăm atât de greu. Cei mai tineri înțelegem că prin moartea bătrânilor îmbătrânim noi înșine și ne dor aceste despărțiri pentrucă sufletul nostru ei l-au clădit. Și nu e ofensă ci dreptate să adunăm într'o singură frază numele acestor umbre trecute dincolo de pragul orizontalei porți. Cărările vieții i-au opus pe unii altora de multe ori, dar azi ei reprezintă în ochii noștri cel mai sfâșietor dintre simboluri: prăbușirea României Mari. Pentru noi, cei născuți între cele două războaie, patria triumfală era un fapt dat. Recitesc iar și iar imnul victoriei scris de V. Pârvan și abea dacă pot bănui dogoarea visului nebun și orbitor: toți Românii laolaltă, în fruntariile unui singur stat liber... douăzeci și unu de ani în două milenii. Dar pentru ei, ctitorii, cazul de conștiință va fi fost cumplit: au pierdut țara în care se concentrase voința și nostalgia celor ce au murit, veac după veac, neizbăviți.

Hazardul lecturilor mă duce la una din cele mai tulburătoare poezii a lui Rupert Brooke (1887–1915) – **The soldier,** „Soldatul". E datată din 1914, precedând deci cu un an moartea combatantului în largul insulei Scyros, în luptele pentru desrobirea cetății lui Constantin. Posedă acea distanță augustă pe care o dă doar harul ultimei confruntări:

De voi muri, atâta doar să cugeți despre mine:
E într'un lan străin un colț
Ce-n veci e Anglia. Și-n huma rodnică
E ascunsă o pulbere de preț;
Praful născut, format și dăruit cu minte,
Cu flori de dragoste și drum de rătăcire,
Un trup al Angliei, sorbindu-i aerul,
Scăldat de-ale ei ape și binecuvântat de sori domestici.
Să știi apoi, că inima aceasta, spălată de-orice rău,
Un svâcnet din eternul spirit dă înapoi
Gândurile toate ce Anglia i-a dăruit,
Priveliștea, murmurul și visurile zilelor ferice
Și râsul învățat dela prieteni, și bunătatea
Inimilor, sub cerul Angliei, împăciuite.

Să transpunem înlocuind doar un cuvânt: Anglia cu România. În cimitirele risipite în toate colțurile planetei i-am coborît pe acei care au plecat cu „visul sângerând". Ochii în care s'au oglindit toate peisajele țării, mâinile care au mângâiat țarina, mușchiul codrilor și nisipul mării, mințile în care s'au îmbulzit sgomotele a o jumatate de veac de iureș public – bun și rău, al nostru – se desfac sub ierburi străine. Inimile acelea vulcanice românizează clisa iar lava caldă a atâtor gânduri se cristalizeaza în adâncimi.

Ultimul gest al bătrânului cărturar Ioan Bianu, în momentul când se despărțea de studenții săi, a fost mângâierea rituală pe hartă a fruntariilor Daciei: **Eu am văzut-o aievea; voi s'o păstrați!** Îi aud pe toți cei care ne-au părăsit în acești ani, murmurând: **Noi am pierdut-o; voi s'o recâștigați!**

E. LOZOVAN

S'a născut un mare poet...

– Ascultați-mă, vă aduc o veste minunată: s'a născut un mare poet! Așa își începea Lamartine al 40-lea „entretien" care avea să-l impună Franței pe Frédéric Mistral. Părintele lui **Miréio** și-a definit însuși opera în versurile memorabile ale dedicației:

Ți-o închin pe Miréio
E inima și sufletul meu;
E floarea anilor mei,
E-un strugure din Crau
Pe care cu butucul său
Ți-l oferă un țăran.

Fără a avea vanitatea de a mă simți în postura lui Lamartine, nu pot goni imaginea revelării miraculoase a acelei „fete din Provența, în dragostea juneții sale" după ce am citit volumul de versuri al d-lui Ion Dumitru, **Flori din furtună,** München, 1964. Și paralela, odată stabilită, o împing mai departe. Ca și bardul dela Maillane, Ion Dumitru e un fecior al țarinei și nu se rușinează să o spună. E virtutea sa dintâi, subliniată de dl. George Ciorănescu în prietenescul cuvânt „deloc „de prisos". Și e bine să insistăm asupra acestui aspect căci „în vremea pe care o trăim, ce poate e pentru mulți cea a marilor renegări" s'au găsit „eseiști" – adică între ale culturii încercători – să teoretizeze drept artă poetică cele mai sălcii mixturi. Într'o prefață, celebră căci conține cele mai excentrice pagini din câte s'au scris în evi – și nu e fleac să bați asemenea record – se pretinde că vecinătatea poeților noștri vechi e „stânjenitoare" în timp ce imitarea unor Ezra Pound și T. S. Eliot (tradus aproximativ de cei ce nu știu englezește) ar fi fecundă. Ion Dumitru nu roșește să-și indice înaintașii, dar reminiscențele sale nu întrec niciodată ecoul unui arpegiu. O notă, un ritm, o măsură și, după respirație, melodia curge singură din izvorul propriu. Ion Dumitru e solul unei lumi muribunde. Și în momentul celor mai respingătoare butâșiri – acasă și în exil – străine de spiritul românesc, nu mă sfiesc a-l numi **felibru,** care însemnează în primul rând, răscumpărător. În sfârșit l-aș mai ruga – căci n'am căderea să-i dau vreun sfat – să rămână ceeace este: romantic. Căci așa este istoria românească toată: prelungirea în reverie a unei realități dușmane. Pentru noi visul e măsura lucrurilor. Spiritul „realist" ne-a produs nu numai greață ci mai ales catastrofe.

Debutantul care se prezintă cu atâta discreție are un registru întins. Nu știu dacă Ion Dumitru l-a citit pe Saint-John Perse, la care „tema furtunii" e centrală (...„c'étaient de très grands vents sur toutes faces de ce monde"). Se prea poate să nu fi auzit de René ori de Victor Hugo („Pour une âme indignée et calme, c'est un bon voisinage que cet océan en plein équilibre quoique en pleine tempête, et rien n'est fortifiant comme ce spectacle de la colère majestueuse"). Și dacă, probabil s'a gândit la volumul de versuri al lui Aron Cotruș, **Drumuri prin furtună,** nu l-a citit desigur pe Ovidiu (**Trist.** I, 2, 17–18). Prin retrăirea unor situații, vechi ca lumea, poetul găsește aceleași expresii, rostite cu alte vorbe în alte idiomuri. Dar luptătorul se definește energic:

Sunt buciumul și crainicul durerii
Din lacrimi și furtună plăsmuit.
Sunt strigătul din pragul învierii
Și mesagerul neamului robit.
Din ocne, de sub crâncene zăvoare,
De-ori unde gâzii roșii m'au băgat,
Eu am scăpat să fulger către zare
Chemarea unui geamăt sugrumat.

Ion Dumitru nu e totuși numai un tribun-versificator. Balada Pavel Dumbrăvean și, mai ales, lungul poem **Mălina,** trădează o vână epică de cea mai bună calitate. Noptile, zăvoaiele, toamnele, călătoriile pe ape, viața satului, izvoarele – sunt tot atâtea motive tradiționale pentru care liricul reușește să găsească straie metaforice noi.

Fie îngăduit lingvistului să semnaleze câteva inversiuni neomologate de gramatică și care ar trebui evitate pe viitor: **se făcut-a** (p. 95), **îți da-vor** (p. 101), **mă dat-au** (p. 105). Atenție și la accentul prozodic; el trebuie să coincidă cu cel gramatical: nu **trecéți / tréceți** (p. 86). Dar acestea sunt nimicuri.

Rămân convins că de Ion Dumitru vom mai auzi și în ziua când hipopotamii literilor, oarecum românești, se vor fi înămolit definitiv la un loc cu godacii lor.

E. L.

PENTRU ABONAȚII DIN FRANȚA

Orice sume de bani destinate ziarului rugăm a se trimite la noul nostru cont cecpostal, anume:

C. C. P. — PARIS — 11.149.47
M. STOICANESCO Constantin
10, rue Edm. Guillout
Paris 15-e

cu mențiunea: **pour l'Etendard**

PRODOSLOVIE

Șelah au născut pe Eber, Eber au născut pe Peleg, Peleg au născut pe Reu. Și au mai trăit patru sute de ani; fii lui au pribegit din Haldeea în țara Bogdaniei ,iar din seminția lor s'au zămislit **Tudor Vornicu,** carele au ieșit din cetatea lui Bucur. Și-au ridicat corturile și au venit de au lăcuit în Luteția Parisiilor udată de apa Sequanei. Și de acolo scria în foaia celor netăiați împrejur de-i zice „Contemporanul" pre limba Kara-Vlahilor iar pre cea a Moscalilor se tălmăceaște „Sovremennik". Și, uitând legea lui Moise, lăuda acolo chipurile zugrăvite de Grigorescu. Și nu fu acesta întâiul său păcat, că mai înainte se ostenise la tablele zilnice numite „România liberă", unde era mai mare preste cei ce proslăveau obiceaiurile Elinilor ceale olimpicești. Iară Angelica Rozeanu au plâns asupra păgânestilor deprinderi, l-au blăstămat pre Vornicu și s'au întors în pământul lui Israel. Dar fiica lui Lot cea neschimbată în stană de sare – cu nume de goi Florica Șelmaru – au tălmăcit povestea fiarei spurcate de-i zice pre frâncește „Rhinocéros" iar pre rumânie „Inorog". Și încă alții au mai călcat legământul lui Avraam, ca Leon Sărățeanu ben Saltzmann. Teamă-se că va cădea preste capul lor blestemul lui Abimelec și urgia carea au surpat turnul Sihemului.

„Neamurile auziră țipătul chinuirei tale; pământul se mișcă. Dumnezeu numai să nu-l fi auzit?... Răsbunătorul prevestit nu s'a născut oare?"

CANTAREA ROMÂNIEI

Prigoana împotriva Bisericii Unite

– Declarația unui fost căpitan de Securitate –

Publicăm mai jos, fără schimbări și fără omisiuni, un document din arhiva Stindardului, întrucât celui în cauză nimeni nu-i mai poate face nici un rău.

„În legătură cu activitatea mea în cadrul Securității, declar următoarele:

În toamna anului 1944 mă aflam în comuna **Sândominic,** județul Ciuc, împreună cu părinții mei. Înaintea sosirii trupelor sovietice am plecat împreună cu ei la Oradea, unde locuia o soră a mea. Am rămas la Oradea și după sosirea trupelor sovietice. În luna Decembrie 1944 am fost angajat la Prefectura Județului Bihor, la începput la Serviciul Aprovizionării, iar mai târziu pe lângă subprefectul de atunci, **Csillag** prieten al unuia din cumnații mei.

Intrucât atât frații, cât și cei doi cumnați ai mei, erau încă militari, eram singurul în toată familia care avea un post. De aceea în luna Martie 1945, când Subrefectul mi-a propus să intru în partidul comunist, ca să nu pierd postul, am acceptat propunerea. Pe lângă aceasta, propaganda dusă în acel timp de partidul comunist în Ardealul de Nord (era în timpul „autonomiei"), mai ales în rândurile intelectualilor maghiari, era foarte intensă, făcânduse promisiuni de tot felul, ca autonomie, egalitate de drepturi etc. Trebue s'o mărturisesc: pe vremea aceea credeam în asemenea lozinci.

Am lucrat la Prefectura Bihor până la data de 10 Mai 1945. În acea zi, în baza unui denunț (n-am putut afla niciodată numele denuțătorului), am fost arestat de către Ruși, sub acuzarea că aș face parte dintr'o organizație de „sabotaj", lăsat în spatele frontului de către trupele germano-maghiare. Realitatea era, că niciodată nu am făcut parte din asemenea organizație – nici militar nu am fost, având amânare pentru studii până în toamna anului 1944 – numai că am fost membru în organizația studenților maghiari din Cluj. În vara anului 1944, mai mulți dintre foștii mei colegi fuseseră într'adevăr înrolați în formațiuni speciale ale armatei maghiare.

Dela Oradea, am fost dus de către Ruși la **Debrețin,** iar de acolo la **Budapesta.** Odată cu mine, fuseseră arestați alți 3 studenți din Oradea. Cu toții am post predați de către Ruși poliției maghiare AVO la Budapesta. Am stat în închisoarea din strada Andrassy trei săptămâni, iar după o cercetare superficială am fost lăsat liber. Cu ocazia eliberării, când mi s'au restituit obiectele personale legate într'o batistă, am găsit printre aceste obiecte și procesele verbale dresate de către Ruși cu ocazia interogatoriilor la care fusesem supus la Oradea, Debrețin și Budapesta. Ce se întâmplase? La predare, Rușii puseseră actele la un loc cu obiectele mele personale, totul ajungând în magazia poliției, fără ca cineva să fi avut curiozitatea să le cerceteze între timp. Așa am putut scăpa.

Despre actele găsite nu am spus nimănui niciun cuvânt. M-am întors la Oradea, spre marea surprindere a părinților mei care numai sperau să mai mă vadă vreodată. Cei dela Prefectură, văzând ca am fost eliberat și-au închipuit că am fost găsit nevinovat și deaceea m-au reprimit imediat în serviciu. Ceva mai mult, după câteva săptămâni Subprefectul mi-a propus să fiu numit în calitate de comisar la chestura din Oradea. Am acceptat și aceasta.

Din luna Iulie 1945, am lucrat la Inspectoratul de Poliție Oradea, numai lucru de birou. În toamna anului 1947, când a avut loc prima reorganizare a Poliției, prin despărțirea Poliției Judiciare de Siguranță, eu am rămas la Siguranță, fiind repartizat la Inspectoratul Regional de Siguranță Oradea, anume în calitate de șef al Secretariatului ((registratură, arhivă etc), aceasta până în toamna anului 1948, când Siguranța a fost militarizată, luând numele de „Securitate". Datorită șefului meu de atunci, Gavril **Birtaș** (devenit mai târziu Colonel, conducător al Direcției I. Informații din D.G.S.P.), am fost numit „căpitan de securitate" și pus **în fruntea secției care avea misiunea de a culege informații din toate sectoarele vieții publice.** În acest post am rămas până la fuga mea din țară.

Deși acest post – ca și celelalte acupate de mine până atunci – cerea numai muncă de birou (centralizarea informațiilor), totuși am fost constrâns, în cazuri excepționale, să particip la acțiuni și la munci care intrau în competința altor secții, adică secțiile de cercetări, arestări, filaj etc.

Astfel în primăvara anului 1948 – când nici nu luase încă ființa Securitatea, iar eu eram șeful Secretariatului – am luat parte la ancheta rea unui grup de tineri care făcuseră parte dintr'o organizație a „Frățiilor de Cruce", arestați împreună cu circa 100 alți legionari. Intrucât secția cercetări nu putea face toate actele, nu numai eu, dar toți ofițerii de poliție au fost repartizați la cercetări. Pe cât am putut, am încercat să ușurez situația tinerilor, victime a unui student dela Politehnica din Timișoara care, dând dovadă de slăbiciune în cursul interogatorului, denunțase întregul grup. Băeții aceștia au fost condamnați la 3 și 4 ani închisoare, iar organizatorul grupului la 15 ani temniță grea.

La o altă acțiune – cea mai gravă din toată activitatea mea în cadrul Securității – am participat în următoarele împrejurări:

Fiind și ofițer cu cifrul – ca unicul intelectual în toată Direcția de Securitate din Oradea – am fost chemat, într'o seară din luna Noembrie 1948, să descifrez o telegramă urgentă primită dela M.A.I. de către șeful meu, Colonelul **Czeller** Ludovic. Descifrarea telegramei a durat până la miezul nopții. **Prin telegramă se cerea ca cei doi episcopi uniți, Valeriu Frențiu dela Oradea și Alexandru Rusu dela Baia Mare, să fie arestați și trimiși încă în acea noapte la București.** După terminarea descifrării, Colonelul Czeller nu a mai vrut să-l cheme la birou pe șeful secției operative, care ar fi trebuit să execute asemenea ordin, ci mi-a dat mie ordin să operez personal arestarea. Între timp și după ce am transmis ordinul și la Baia Mare, Czeller a aranjat chestiunea transportului episcopilor la București cu o mașină de lux a Securității. Apoi a plecat să se culce, dându-mi ordin să nu-l deranjez decât dacă intervine ceva foarte important.

Pe la ora 1 după miezul nopții, însoțit de un sublocotenent de securitate, m-am prezentat la palatul episcopal din Oradea. Ne-a deschis poarta un preot necunoscut. Secretarul episcopal, Părintele **Foișor,** după informațiile noastre, fugise din Oradea. Czeller îmi dăduse ordinul să procedez cu mult tact, așa că l-am rugat pe preotul care ne deschisese poarta să mă introducă în biroul P. S. Valeriu Traian Frențiu. Preotul ne-a introdus în birou unde, după mai puțin de un minut, a venit și Episcopul Frențiu. Potrivit instrucțiunilor, i-am comunicat că am primit ordin să-l trimit imediat la București, cu propriile noastre mijloace de transport, **unde urmează să aibă loc o importantă consfătuire la minister, cu reprezentanții tuturor cultelor.** Bătrânul episcop, foarte calm, nu s-a arătat deloc surprins și l-a rugat pe preot să-i pregătească cele necesare pentru drum. Am așteptat până la 2,30, dar înainte de plecare i-am spus P. Sale că ar fi bine să mănânce ceva, întrucât drumul până la București este lung, întregul parcurs urmând a se efectua fără nici un fel de oprire. Tot atât de calm, P. S. Frențiu mi-a răspuns: „Înainte de a face slujba, nu pot să mănânc. Dacă vreți să mănânc ceva, vă rog să-mi îngăduiți să fac mai întâi slujba." Am consimțit. **Aceasta a fost probabil ultima slujbă pe care P. S. Frențiu a oficiat-o într'o capelă unită,** asistat de tânărul preot și în prezența a doi ofițeri de securitate... Nu pot uita niciodată! După aceea, Episcopul a luat masa. Apoi, însoțit de preot și de sublocotenentul de securitate, s'a urcat în mașina care sosise, plecând cu toții spre București.

Eu m-am întors la Securitate. Pe la ora 7 dimineața a sosit și mașina Securității din Baia Mare cu P. S. Alexandru Rusu, însoțit de doi canonici. Șeful Securității din Baia Mare procedase cât se poate de brutal. **P. S. Rusu nu putuse lua cu el nici măcar o servietă. Nu i se dase voie nici să facă slujbă și nici să ia masa.** Am dat ordin să li se aducă mâncare și între timp am stat puțin de vorbă cu P. S. Rusu, despre care, din rapoartele Securității, știam că este un om foarte curagios. Înainte de a pleca, Episcopul Rusu mi-a spus: „Sunteți primul om care a vorbit cu noi omenește. Aș vrea să știu care este numele Dvs, pentru a mă ruga pentru Dvs." De față fiind și subofițerul din escortă, am răspuns: „Cred că rugăciunea are efect și fără nume!" După ceea, au plecat și ei spre București.

Mai târziu am aflat că cei doi prelați au fost duși la Mănăstirea Neamțului, unde capii Bisericii Ortodoxe au încercat să-i convingă, zile-de-a rândul, să treacă la ortodoxie.

Personal, am fost foarte turburat sufletește în urma acestui eveniment. El a contribuit la hotărîrea mea de a fugi din țară. A mai fost însă și altceva care a precipitat această fugă. Czeller îmi reproșa mereu că nu reușisem să depistez organizațiile subversive maghiare din Oradea. Mă amenința chiar cu arestarea, acuzându-mă de sabotaj. Pe de altă parte, mi-era teamă să nu mă compromit și mai rău, fiind obligat să particip la cine știe ce ticăloșie, crimă chiar, a Securității. Știam deasemenea că la Securitate demisii nu se primesc. De-acolo nu se pleacă decât la pușcărie sau, în cel mai fericit caz, la muncă de jos, adică tot la un fel de pușcărie... De aceea în ziua de 6 Iulie 1949, împreună cu Sublocotenentul R. I. care lucra în secția condusă de mine, am fugit cu avionul Securității în Jugoslavia. După un an de zile – petrecut în închisoare și în lagăr de concentrare – am ajuns la 4 August 1951 la Triest.

Securitatea s'a răzbunat pe familia mea lăsată acasă. La vârsta de 72 de ani, tatăl meu a fost arestat și aruncat în închisoare unde a și murit. Patru frați și două surori au stat în diferite pușcării timp de 14 luni, cu toate că nimeni dintre ai mei nu a știut niciodată că plănuiam să fug și să pun capăt prin fugă unei activități de care mi-era scârbă și rușine."

Orice sumă de hani destinată ziarului rugăm a se trimite la următoarea adresă:

Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
8 München 2 – Marienplatz 28
Kto.-Nr. 59 555 PSchA München,
cu mențiunea:
für STINDARDUL, Konto-Nr. 2 277

II. Literatura militară sovietică şi ziua de 23 August*)

de Gh. ZĂGĂNESCU

Rușii nu s'au prea grăbit să anunțe capitularea României. Abia în numărul din 25 August 1944, ziarul „Pravda" publică următoarea notă:

„Din cauza schimbărilor care au intervenit în România, Guvernul sovietic consideră inutil ca să confirme declarația sa din luna Aprilie a. c., prin care specifică anume că Uniunea Sovietică nu are gând să-și însușească vreo porțiune oarecare din teritoriul românesc, nici să schimbe forma de regim social din România, sau să limiteze sub o formă oarecare independența acestei țări. Dimpotrivă, Guvernul sovietic consideră necesară restabilirea independenței (României), prin eliberarea, împreună cu Românii, a țării de sub jugul germano-fascist... Ajutorul pe care soldații români îl aduc Armatei Roșii, în vederea lichidării trupelor germane, s'a dovedit a fi un eficace ajutor militar, grăbind terminarea ostilităților pe teritoriul românesc și fiind, în acelaș timp, un argument pentru a semna armistițiul între România și coaliția Aliaților."

Dar tot în același număr din „Pravda" se publică și comunicatul militar pentru **ziua de 24 August 1944,** comunicat care cuprinde următorul pasaj: **„În sectorul Vâlcov, aviația Flotei Mării Negre a scufundat două monitoare inamice: Catargiu și Brătianu."**

Monitoarele **inamice** erau monitoare românești, dispunând de un puternic armament antiaerian, fiecare navă având la bord 22 guri de foc A. A. Bine instruite, călite în trei ani de război, echipajele acestor monitoare doborîseră un număr impresionant de avioane. Acei care au făcut campania din Rusia știu prea bine că aviația sovietică era foarte slabă și că atacurile aeriene sovietice s'au soldat întotdeauna cu rezultate extrem de limitate și cu pierderi foarte mari pentru atacatori. Așa s'ar fi întâmplat și la Vâlcov, în ziua de 24 August 1944.

În posesia ordinului de încetarea focului, comandanții celor două nave românești au transmis prin radio următorul mesaj: **„Suntem atacați de avioane ruseți. Ce facem?"** Dela Galați, tot prin radio, s'a răspuns: **„Nu ripostați sub nici o formă! Ei sunt acum aliații noștri!"** În asemenea condiții, echipajele au primit ordin să sară în apă și să înoate spre malul drept al Dunării. Mulți marinari români au fost mitraliați pe puntea vaselor ,alții în timp ce înotau spre mal...

Tragedia echipajelor celor două monitoare românești prefațează cronica suferințelor cauzate de **trădarea cea mare** dela 23 August 1944, trădare care nu poate fi iertată, niciodată. Iată ce scrie însă, în lucrarea sa, Mareșalul sovietic S. S. Birjiuzov, pe atunci șef de Stat-Major al celui de-al 3-lea Front Ucrainian, lucrare apărută la Moscova în 1963:

„Comandamentul hitlerist caută să transforme Dunărea într'o solidă poziție de apărare. Directiva șefului de Stat-Major al M. C. G. german pentru Armata a 3-a română a fost „de a apăra Dunărea de la vărsare până la Brăila, cu excepția capetelor de pod de la Chilia, Ismail și Ceatal". În continuare, Birjiuzov explică cum a fost dejucat planul comandamentului german: „În noaptea de 23 spre 24 August, când m'am reîntors la cartierul general al Armatei a 37-a, F. J. Tolbuchin (**NN.** Comandantul Frontului III Ucrainian) tocmai discuta cu comandantul Armatei a 46-a:

– Ce mai face dușmanul? – întrebă Tolbuchin.

– Încercuirea grupării sale se apropie de sfârșit – răspunse comandantul Armatei a 46-a. Inamicul încearcă însă să-și croiască drum spre Jebrieni și spre Vâlcov. –

– Pentruce? Vor să se răcorească în Dunăra? – Și fără să mai aștepte răspuns, Tolbuchin continuă: „După cum vedeți, trebue să eliberăm de urgență Ismailul și Chilia. **Trebue să isprăvim cu Armata a 3-a română. Chiar acum, am dat ordin flotilei noastre de Dunăre să vină și să taie orice posibilitate de retragere a inamicului."**

Cum a fost posibilă o atare operațiune, aceasta reese tot atât de limpede din modul cum descriu autorii sovietici intervenția „flotilei" lor de Dunăre:

„Un număr de 285 soldați din Infanteria de Marină au fost îmbarcați, la Odessa, în 10 șalupe. În dimineața zilei de 24 August, la ora 5, acești soldați se aflau în zona de operații. După trei ore, localitatea Jebrieni a fost eliberată și istmul peninsulei Cunduc tăiat. Soldații inamici (**NN.** Soldații români) nu mai puteau utiliza acest istm și erau prinși ca într'o cursă. Inamicul devenise într'adevăr sălbatec. (**NN.**

Divizia a 10-a Inf. română

R. 23 Infanterie „Ialomița",
R. 33 Dorobanți „Tulcea"
R. 38 Infanterie „N. Basarab" Brăila,
R. 3 Artilerie „Franța" Brăila,
R. 20 Artilerie, Călărași,
G. C. din R. 4 Călărași București,
Batalion din R. 2 Pionieri Otopeni,
E. N. I.-uri recrutate în aceiași regiune.

Autorul nu ne spune prin ce se manifesta această „sălbăticie".) Pentru a străpunge încercuirea în direcția Jebrieni, inamicul aruncă în luptă forțe de valoarea a mai mult de două regimente. Dar fără succes. Micul detașament, bine sprijinit de aviația navală (**NN.** Aceiași aviație care atacase monitoarele „Cartargiu" și „Brătianu"), a obligat, **până la urmă,** pe inamic să înceteze orice rezistență. Astfel, militarii acestui detașament **au luat prizonieri** 4800 soldați și ofițeri dușmani"

Ce conluzie se poate trage din această versiune sovietică a luptei dela Jebrieni, luptă care a avut loc după „trecerea României în tabăra Aliaților"? Nimeni nu poate crede că 285 marinari sovietici, **dispunând de un singur tun,** au putut înfrânge rezistența unităților române a căror efective erau superioare efectivelor a 2 regimente, unități dotate cu armament greu și având, ca susținere, mai multe baterii de artilerie.

O singură ipoteză este posibilă:

După capitularea dela 23 August, trupele române aflate în dispozitiv au primit ordinul să se regrupeze și să se îndrepte spre interiorul țării. Un asemenea ordin primiserâ probabil și unitățile române care se retrăgeau spre Jabrieni. Văzând că drumul lor de retragere este interceptat și că sunt oprite cu foc, **ele au ripostat, tot cu foc.** Este posibil ca inițiativa ripostării cu foc să fi pornit dela comandanți de mici unități (compânii), dela ofițeri mai tineri, stăpâniți de un sentiment de revoltă și de scârbă la aflarea loviturii de stat dela București. Schimbul de focuri între cele 2–3 compânii românești și detașamentul sovietic a durat, după propria mărturisire a Rușilor, **trei ore,** interval de timp suficient pentru ca „eșaloanele superioare" să fie informate despre cele ce se întâmplau în acest sector. Asemenea echipajelor monitoarelor „Lascar Catargiu" și „Ion C. Brătianu", aceste unități românești **au primit atunci ordinul să înceteze focul și să depună armele.** În fața acestei situații, Rușii au făcut prizonieri pe toți ostașii români din sectorul Jebrieni. Acești ostași au avut soarta celor peste 130.000 camarazi ai lor, capturați după „armistițiu" și trimiși în lagărele de exterminare din Siberia, de unde cei mai mulți dintre ei nu s'au mai întors niciodată...

Mareșalul sovietic Birjiuzov spune în cartea sa „Soldatul sovietic în Balcani" ca, în dimineața zilei de 24 August 1944, Generalul Ivan Semjenovici **Anoșin,** comandantul secțiunii politice a Frontului III Ucrainian, adică acel care era în măsură să primească și să transmită directivele Kremlinului, i-a dat, prin telefon, informații destul de precise despre schimbările survenite la București și despre viitoarea misiune a trupelor române. Birjiuzov mai spune însă că Anoșin i-a comunicat totdeodată că Radio Berlin a anunțat constituirea unui guvern național român, decis să continue lupta alături de germani. Menționarea acestei ultime informațiuni își are desigur importanța ei. Birjiuzov încercând oarecum, pe temeiul ei, să justifice comportarea unităților sovietice care, cu deosebire pe teritoriul Basarabiei, nu făceau niciu un fel de discriminare între prizonierii germani și cei români, capturați după 23 August.

În legătură cu aceasta, Birjiuzov scrie textual: „Era greu de știut unde se află dușmanul **și unde se aflau noii noștri aliați.** Ofensiva noastră se desvolta însă cu succes, sub presiunea trupelor sovietice, puternica linie de apărare de pe Nistru încetând, puțin câte puțin, orice rezistență. Drapelul roșu victorios flutura acum pe Bender, Akkerman și pe Komrat. Eu, eram gata să plec să inspectez trupele ce luptau pe direcția Chișinău... A trebuit însă să amân această plecare, căci tocmai sosise un delegat al flotilei de Dunăre. Acesta mi-a comunicat că infanteria de marină a ocupat Chilia, dar că unitățile, Armatei a 46-a nu reușiseră să înainteze până la Dunăre, prin această situație Amiralul Gorșkov fiind pus într'o postură dificilă.

Atunci, am chemat la radio pe Generalul Balitin și i-am cerut să-mi precizeze unde se găsesc unitățile sale în momentul de față. Balitin: – Continuăm să **lichidăm** gruparea dușmană încercuită. Când această **lichidare** va fi terminată, vom merge să ocupăm Chilia.

I-am răspuns: – Chilia a fost deja luată de către marinari, dar trebue să le veniți urgent în ajutor. Constituiți o grupare mobilă și trimiteți-o imediat la Dunăre. –

Când i-am raportat lui Tolbuchin situația din raionul Chilia ,acesta s'a cam enervat. Pe ton iritat, Ivan Fedorovici (NN. Tolbuchin) îmi spuse:

– Marinarii au înaintat atât de repede, încât au început să piardă contactul cu grupa Balitin. Acesta mi-a raportat că a început operațiile pentru ocuparea orașului Tulcea. Apoi și-a cerut scuze. Cred și eu! Tulcea a fost luată, încă de ieri, de către vedete. –

Până la urmă, legătura între marinari și infanteriști urma să se facă cu ajutorul celebrelor Po-2. La rândul său, Generalul Balitin s'a supărat că marinarii s'au adresat direct comandantului Frontului și nu lui."

Autorul nu ne spune dece marinarii înaintaseră așa de repede și dece trupele lui Balitin nu ajunseseră încă la Dunăre. O, știm prea bine! Marinarii aveau misiunea să creeze condițiuni favorabile **pentru capturarea tuturor navelor militare române, ia Balitin, potrivit unui ordin primit direct dela Stalin, era ocupat cu lichidarea diviziilor 2.10 și 15 române.**

În încheerea acestui capitol, Birjiuzov declară: „Încercuirea și lichidarea puternicei grupări dușmane din sectorul Iași-Chișinău a însemnat nu numai eliberarea R. S. S. Moldave și a fostului satelit (**NN.** România) de sub cizma germană. **Însemnatea acestei vitorii a fost mult mai mare.**

Noi am fost informați că mult timp înainte de operația de la Iași-Chișinău, C. C. al Partidului Comunist Român începuse să prepare revolta armată. „Frontul unic muncitoresc", creiat în cursul lunii Mai 1944 din inițiativa comuniștilor, s'a dovedit de o mare importanță pentru consolidarea ulterioară a unității tuturor adevăraților patrioți ai țării. În prima jumătate a lunii August, procesul acestei consolidări începuse să se accelereze. Și acum, folosind situația politică și militară creiată în urma operației dela Iași-Chișinău, democrația română, sub conducerea partidului comunist, a răsturnat odioasa dictatură fascistă a lui Antonescu, **și a pus țara pe calea măreților transformări.**

De un ajutor indispensabil în inversunata luptă de clasă dusă de comuniștii români a fost luarea de poziție a guvernului nostru, publicată la 25. August. **Această declarație nu putea să nu provoace mișcări revoluționare mereu crescânde în masele muncitorești din întreaga peninsulă balcanică și chiar în țările vecine: Cehoslovacia și Polonia.**

Poporul român, pregătit de multă vreme de către partidul comunist în vederea luptei pe față împotriva fascismului, a întors armele contra Germaniei hitleriste. Una din primele unități care au început să lupte contra trupelor hitleriste a fost divizia „Tudor Vladimirescu". Noi, am prins de veste însă ceeace pregăteau forțele reacționare, în acelaș timp. În ziua de 24 August, Marele Cartier General regal român a ordonat armatelor sale, a 3-a și a 4-a, să se retragă pe linia Focșani–Brăila–Delta Dunării. În mod practic, aceasta însemna o încercare de a creia un tampon, acoperind retragerea trupelor germane spre Apus, pentru a trece la defensivă pe o linie în lungul piscurilor Carpaților orientali și a celor transilvăneni. Din fericire pentru noi acest ordin venea prea târziu: a 3-a și a 4-a armată română, ca atare, încetaseră să mai existe, o mare parte din efectivul lor predându-se deja la noi. (**NN.** Punând aceasta afirmație alături de răspunsul dat de Balutin lui Tolbuchin – „continuăm să lichidăm gruparea dușmană încercuită" – ajungem la concluzia că intenția Rușilor a fost, din capul locului și fără a ține seama de pretinsul armistițiu, de a captura și duce în captivitate un cât mai mare număr de unități române, aceasta la adăpostul ordinului regal de încetare a focului.) Și cum am putea califica – spune mai departe Birjiuzov – ordinul de neamestec dat în chestiunea evacuării trupelor și navelor germane din Constanța, ordin dat de către M. C. G. **reacționar român** trupelor sale? Era clar ca lumina zilei că acesta, prin acțiunile sale, și-a propus să ușureze, atât cât îi sta în putere, fuga unităților germane învinse și, concomitent, să saboteze înaintarea Armatei Sovietice.**)

Infine Mareșalul Birjiuzov se ocupă și de problema prizonierilor capturați după „armistițiu":

„Cea mai interesantă conversație am avut-o cu locțiitorul comandantului Armatei a 37-a, Generalul **S. J. Șiriaev (NN. Locțiitor de comandant de armată** = Șeful politrucilor armatei respective). El se ocupa cu înfrigurare de adunarea și reexpedierea peste Prut, apoi peste Nistru, a prizonierilor. Sarcina sa nu era deloc ușoară! Prizonierii erau în număr de mai multe mii. Și pentru toți trebuia procurată hrană, cât și tratament medical pentru răniți. S. J. Șiriaev, și-a terminat raportul exprimându-și cu oarecare emfază convingerea sa profundă: – Noi suntem un popor civilizat. Cine cade prizonier la noi, oricine ar fi el, încetează de a mai fi considerat ca dușman..."

Pentru a se vedea care este adevărata valoare a declarației starostelui de politruci Șiriaev, trebue să spunem că, pe tot timpul marșului până la Nistru, prizonierii au primit drept hrană **câte 2 știuleți de porumb crud pentru fiecare om.**

În apropiere de Iași, Rușii au capturat un tren sanitar românesc, plin cu răniți. După ce au împușcat pe medici, după ce au violat călugărițele care făceau oficiul de infirmiere, **Rușii au scos răniții din vagoane și i-au ucis, unora dintre ei zdrobindu-le capul de șina de cale ferată.** Cât privește răniții care nu fusesera evacuați și care se aflau încă la unitățile capturate, aceștia n'au avut o soartă mai bună. Puși în coloană, laolaltă cu ceilalți prizonieri, răniții aceștia căzeau istoviți după câțiva kilometri de marș. Pentru a simplifica lucrurile, comandații de escortă și locțiitorii lor politici au ordonat răniților să iasă din rânduri, chipurile pentru a fi transportați la centre de adunare și la spitale. Încrezători, ostașii români răniți au ieșit din rânduri, chiar și acei dintre ei care ar fi fost în stare să mai meargă. Numărați și aliniați pe buza șanțului șoselei, **răniții au fost doborîți de rafalele armelor automate. Cei care mai mișcau încă au fost uciși de pistoalele politrucilor. În felul acesta au fost uciși toți răniții aparținând unităților române din diviziile 2, 10 și 15 infanterie, precum și cei din Brigada a 2-a independentă Cavalerie și din Batalionul 550 disciplinar.**

Adresându-se ostașilor români care priviseră îngroziți la măcelărirea camarazilor lor, politrucii au declarat: „N'avem încotro! Prizonierii trebue să lucreze la munci de reconstrucție în Uniunea Sovietică. Ne trebue oameni valizi, pentrucă este mult de lucru la noi. Cu răniți n'avem ce face și nici nu vrem să aruncăm medicamente scumpe pentru fasciști."

(continuarea în numărul viitor)

*) Vezi „Stindardul" Nr. 83/84.

) **NN. Prezumțiile mareșalului sovietic sunt total lipsite de logică. Cum adică, aceiași complotiști care-l arestaseră pe Mareșalul Antonescu și care deschiseseră drum spre inima Europei armatelor rusești, săreau acum în ajutorul trupelor germane și sabotau „eliberarea". Dacă trupele germane ar mai fi avut putința să se regrupeze în interiorul țării, atunci ele ar fi pornit, în forță, asupra Capitalei și ar fi arestat și guvern și pe generalii amestecați în lovitura de stat și pe rege... Cine poate crede că cei în cauză acționau acum în vederea propriei lor arestări?

Chestiunea este deci lămurită. După ce Regele Mihai proclamase că România trecuse în tabăra Aliaților, Mareșalul sovietic Tolbuchin **ordona lichidarea a trei divizii românești, anume lichidarea diviziilor 2,10 și 15 Infanterie, precum și tăierea oricărei posibilități de retragere pentru trupele române.**

Divizia a 2-a Inf. română

R. 1 Dorobanți „Dolj" Craiova,
R. 26 Dorobanți „Rovine" Craiova,
R. 31 Dorobanți Calafat,
R. 9 Artilerie Craiova,
R. 14 Artilerie Craiova,
G. C. din R. 1 Călărași Craiova,
Batalion din R. 1 Pionieri Craiova,
E. N. I.-uri recrutate în aceiași regiune.

WEYGAND

Din cei 38 de membri ai Academiei Franceze, treizeci au participat la funeraliile Generalului Weygand. Prezenți au fost deasemenea 50 de generali, în uniformă, sute de ofițeri, primarul Parisului, instructorii și elevii-ofițeri ai Școalei de Cavalerie dela Saumur, zeci de mii de oameni din toate straturile sociale, studenți și foști combatanți, purtând cu ei o pădure de drapele și de stindarde. Franța întreaga a ținut astfel să aducă un ultim omagiu unuia dintre cei mai mari soldați ai ei, un omagiu de recunoștință pentru serviciile aduse patriei și mai ales pentru marele curaj civic de care a dat dovadă Generalul Weygand. Dar nu numai Franța trebue să-i fie recunoscătoare lui Weygand, ci toți acei care apără patrimoniul comun european și civilizația bătrânului nostru continent.

Suntem în 1920. Tratatul de pace dela Versailles nu fixase o fontieră definitivă între Polonia și Uniunea Sovietică, ci doar o linie de demarcație provizorie căreia i se dase numele de **linia Curzon.** Pilsudski, pe vremea aceea șef al statului și comandant suprem al armatei poloneze, vrea să profite de această situație, trece cu 6 armate linia Curzon și înaintează spre est, reușind să ocupe Kievul. Bolșevicii organizează mai întâi rezistența pe Nipru. La începutul lui iunie 1920 trec însă la ofensivă, cu 8 armate, grupate în 2 fronturi, primul front comandat de Tukhacevski, iar cel de-al doilea de Jegorov. La aripa stângă a dizpozitivului sovietic, adică la sud, operează faimoasa armată de cavalerie roșie a fostului vagmistru țarist Budionnyi. Sub presiunea trupelor sovietice, superioare în efective și în material, frontul polonez cedează, armata Generalului Sikorski fiind obligată să se retragă în penible condițiuni. Îmbătat de succes, Tukhacevski spune atunci într'un ordin de zi: **„Drumul revoluției mondiale și al pârjolului ei de foc trece peste cadavrul Poloniei."** Cavaleria lui Budonnyi înaintează vertiginos și ocupă întreaga Galiție, în timp ce Tukhacevski, după ce ajunge la frontiera Prusiei Orientale și la Bug ,amenință Varșovia. Drumul spre inima Europei pare a fi deschis trupelor roșii. În asemenea situație, puterile occidentale decid să-l trimită în Polonia pe Generalul Maxime Weygand, fostul șef al statului major general al Mareșalului Foch.

Dispunând doar de 200 ofițeri francezi, Weygand reușește în câteva zile să facă ordine în unitățile poloneze, le regrupează și trece apoi la contra-ofensivă. Cu extraordinarul său talent de organizator, Weygand pune pe picioare o nouă armată poloneză, sub directa comandă a lui Pilsudski. Printr'o manevră genială, în cursul căreia lăncierii polonezi dovedesc înalta lor valoare, Weygand cade în spatele trupelor bolșevice, atinge Bugul și Niemenul, îi zdrobește pe Rușii la Bialystok și la Rowno și îi aruncă, în mai puțin de 3 săptămâni, dincolo de linia Curzon. Înfrânți nimicitor, Rușii sunt nevoiți să semneze armistițiul, la 12 octombrie 1920.

Prin această victorie personală, Weygand a salvat atunci nu numai Polonia, ci Europa, asigurându-i 20 de ani de liniște și de pace. Să ne fie deci îngăduit și nouă, la rândul nostru, să cinstim memoria acestui străucit fiu al Franței.

Traian ROVINARU

◆ **Tangoul lui Lenin.** – Fraţii din ţară, pe baza celor trăite în cursul a peste 20 de ani de teroare, de umilinţi şi de privaţiuni, mult mai calificaţi să judece şi să interpreteze operaţia de relaxare aparentă şi ţelurile urmărite de comuniştii prin această operaţie, mai realişti decât protagoniştii „realismului politic" din exil, au găsit termenul cel mai potrivit care defineşte manevrele de ultimă oră ale regimului instalat de inamic la Bucureşti: **tangoul lui Lenin.** Da, aşa este! În ritm de tangou, făcând doi paşi înainte şi unul înapoi, comunismul îşi urmează pretutindeni cursul spre obiectivul său final, ajutat necontenit de **idioţi utili** care-i livrează până şi streangul pentru propria lor spânzurătoare (Lenin dixit). După revoluţia din octombrie 1918, asemenea „relaxări" au avut loc şi în Rusia, cea mai spectaculară fiind aceea din anii 1941/1942, când Stalin, după ce a redeschis bisericile, după ce a reinstalat episcopi şi mitropoliţi şi după ce le-a dat ofiţerilor uniformele ţariste, a proclamat războiul patriotic şi naţionalist, desfăşurând steagul lui Alexandru Newski ... După război, echipele de bezbojnici au intrat din nou în funcţiune, numărul bisericilor a fost treptat redus, episcopii devenind organe subalterne de poliţie politică şi executori ai ordinelor comisarului pentru propaganda ateistă.

◇ **Arestări în raionul Răcari.** – În primele zile din ianuarie 1965, au fost arestaţi numeroşi ţărani, colectivişti după categorisirea lor oficială, din Slobozia-Moara, Băldana, Tărtăşeşti, Brezoaele şi Tămaşi, comune aparţinând raionului Răcari din regiunea Bucureşti.

◆ **Organe de control, cu scopuri nemărturisite.** – Înafară de puzderia de organizaţii ale partidului care otrăvesc atmosfera tuturor întreprinderilor şi instituţiilor, există organe de supraveghere şi de teroare politică ce-şi ascund activitatea sub alte etichete. În această categorie, primul loc îl are **Serviciul de cadre,** care se ocupă cu spionarea sistematică a fiecărui salariat. Serviciul de cadre utilizează cele mai josnice metode: informaţii asupra trecutului şi prezentului, dela vecini, dela duşmani, dela prieteni şi dela agenţii provocatori. Serviciul de cadre vrea să afle cum te îmbraci, ce mănânci, cu cine te duci la cinematograf, ce cărţi citeşti, ce vorbeşti când simţi că nu eşti supraveghiat, ce faci cu împrumutul pe care l-ai luat dela casa de ajutor, dela cine iei bani când s'a terminat leafa etc. Toate datele acestea se trec la un dosar care, până la urmă, numără sute de file şi care urmăreşte pe salariat în cursul întregii sale cariere. Când salariatul ajunge în faţa unui tribunal, greutatea pedepsei este în funcţie de numărul filelor dosarului întocmit de „serviciul cadre".

Pe lângă fiecare întreprindere şi instituţie mai există şi un birou „M", ochiul şi urechea Ministerului Forţelor Armate, având oficial rolul de a ţine evidenţa celor ce urmează să fie mobilizaţi şi de a se ocupa de drepturilor salariaţilor care sunt încorporaţi sau chemaţi la concentrare. În realitate, biroul „M" face filajul salariaţilor şi stabileşte în ce măsură dau ei dovadă de „vigilenţă profesională", ştiu să păstreze „secretul de stat" sau pot îndeplini funcţii de încredere în caz de mobilizare.

Atribuţii asemănătoare are şi **Biroul special,** ochiul şi urechea Ministerului Afacerilor Interne. Ca şi la Serviciul de cadre, ca şi la Biroul „M", şeful Biroului special este un membru de partid, de cele mai multe ori şi **ofiţer de securitate.** Afară de aceşti trei şefi, Securitatea are informatori direcţi în toate întreprinderile. În unele cazuri, salariaţii bănuiesc cine este informator. De cele mai multe ori, informatorii rămân însă necunoscuţi. Categoria de indivizi din care se recrutează informatorii este mereu aceiaşi. Ei nu sunt muncitori, de „origină socială sănătoasă", ci epave burgheze, oameni cu carte, bine educaţi, serviabili şi linguşitori. Când asemenea elemente nu se prea găsesc în întreprinderea respectivă, Securitatea se foloseşte atunci de acei care au fost prinşi odată cu mâţa în sac, speriaţi, hoţi mai mărunţi, escroci sentimentali sau pervertiţi sexuali asupra cărora se poate exercita un permanent şantaj.

Dacă se ţine seama că în fiecare întreprindere mai există: organizaţia de partid, sindicatul, UTM-ul, ARLUS-ul, A.S.IT.-ul, A.V.S.A.P.-ul, organizaţia femeilor „democrate", precum şi „Comitetul de Luptă pentru Pace", singura armă de apărare a salariatului rămâne **tăcerea!** Dar de tăcut, nu poţi să taci decât la lucru şi la masă. La seminariile politice, la cursurile de istorie a partidului şi la cele de economie politică, tăcerea nu mai este o virtute. Fiecare trebue să-şi spună punctul de vedere. Cine tace mereu este notat rău. Aşa că, vrând nevrând, trebue să faci profesiune de credinţă comunistă, să declari cu voce tare lucruri de care-ţi este scârbă şi să te prezinţi drept acela care nu eşti. Practicând acest joc, cu timpul atingi un asemenea grad de deformare intelectuală încât singur nu te mai recunoşti. Acei care rezistă sunt într'adevăr oameni de elită, adevăraţi eroi.

După 8 până la 12 ore de muncă, după şedinţe şi după cursuri, ajuns odată acasă salariatul trebue să se mai ferească şi de vecinul de apartament, uneori chiar de propriul său copil ... Frumoasă şi fericită viaţă!

În asemenea situaţie şi în asemenea „peisaj", cei din ţară zâmbesc amar când aud vorbindu-se despre „liberalizare". Sistemul poliţist pe care se bazează regimul nu permite nici un fel de liberalizare. Dealtfel, în decursul anilor, s'au mai văzut asemenea „liberalizări" şi mulţi îşi amintesc cum au plătit acei care au crezut în „liberalizare", după aceea, în perioada de strângere a şurubului, căci după fiecare „liberalizare" se strânge şurubul şi mai vârtos.

◇ **Vremea oportuniştilor.** – Cel mai interesant aspect al „vieţii de partid" din ţară, îl constitue faptul că la cei mai mulţi dintre comuniştii, cu carnet în regulă, se constată o totală lipsă de ataşament faţă de partid. Vechii militanţi comunişti, idealişti care au avut într'adevăr un crez, s'au lămurit destul de repede, încă din perioada 1945/52. Ei ştiu astăzi că singurul principiu valabil pentru un adevărat comunist este tocmai lipsa oricărui principiu. Cei mai mulţi din vechii militanţi s'au dat la fund, sau au fost împinşi pe poziţii secundare. Spre onoarea lor, **ei sunt acei care înjură pe faţă regimul.** Veteranii dela Atelierele C.F.R.-Griviţa, bătrâni muncitori petrolişti, zeţari şi linotipişti sunt astăzi înverşunaţi duşmani ai celor consideraţi „vârfuri". Majoritatea actualelor „cadre de partid" sunt fripturişti, oameni care la cea mai mică clătinare vor da bir cu fugiţii. Dealtfel un fost militant comunist a caracterizat situaţia în felul următor: „În 1949, şefii spuneau că pentru a fi director trebue să fii, în primul rând, membru de partid. Astăzi, tot ei spun că dacă vrei să rămâi director trebue să te înscrii în partid. Cu metoda aceasta, criză de directori nu va fi niciodată."

◆ **Misiunea armatei reperiste.** – După răscoala din Ungaria, Ruşii au redus la minimum aportul militar maghiar în sistemul pactului dela Varşovia. Pe baza datelor pe care le avem, contribuţia maghiară este astăzi mai mult în **trupe sanitare.** Armata ungară dispune de un număr de spitale de campanie, de trenuri sanitare, de ambulanţe divizionare etc. **de cinci ori mai mare** decât ar avea nevoe pentru cele 5 divizii pe care le mai are. Din aceste 5 divizii, una singură este blindată. Dar nici Repereul nu stă mai bine. Pentru a se vedea care este situaţia şi gradul de încredere pe care-l acordă şefii sovietici actualei armate române, dăm mai jos numărul diviziilor blindate de care dispun ţările aparţinând pactului dela Varşovia:

Polonia 4, Cehoslovacia 4, Bulgaria 3, Germania Orientală 2, **România 1,** Ungaria 1.

Cât priveşte forţele aeriene **operative,** RPR-ul ocupă tot penultimul loc. La sfârşitului anului 1964, Polonia dispunea de 1000 avioane de luptă, Cehoslovacia de 700, Bulgaria de 450, Germania Orientală de 400, **România de 300,** iar Ungaria numai de 150. Ţinând seama de această situaţie şi de faptul că în ultima reorganizare a armatei reperiste accentul a fost pus pe unităţi tehnice şi specializate (pionieri, cale ferată, pontonieri, transmisiuni etc.), precum şi pe unităţile de artilerie AA, putem trage concluzia că, în cazul unui război, forţele armate române nu vor fi utilizate în operaţiuni ofensive, ci vor face protecţia spatelui, punând la dispoziţia comandamentului sovietic şi toate mijloacele de transport. Aceasta explică dealtfel pentru ce anume construcţiile de vase fluviale se execută într'un ritm accelerat. Asupra acestui capitol vom reveni.

◇ **Unde sunt submarinele româneşti?** – La sfârşitul anului 1963, numărul submarinelor româneşti era de 12, aceasta după mai multe surse. Experţi militari elveţieni, destul de bine informaţi în ce priveşte România, pretindeau însă că marina militară reperistă dispunea de 14 submarine, în serviciu. Era vorba de submarine de tip sovietic „Şatşka", nu prea moderne, dar totuşi submarine ... Baza lor era la Mangalia, mai bine zis la cca 4 km distanţă de litoral, în interiorul lacului dela nord de satul Limanul. Adăposturile betonate, construite în acel loc, ar fi ocupate acum de un singur submarin. Ce-au devenit celelalte submarine, nimeni nu ştie. Interesant este faptul că Bulgaria, care n'avea anul trecut nici un singur submarin, dispune acum de 3 submarine.

◆ **La vagoanele de cale ferată, s'au încurcat în socoteli.** – Statisticile comuniste sunt false. Toate, fără excepţie! Totuşi, lectura acestor statistici poate fi uneori instructivă. În comunicatul Direcţiei Centrale de Statistică cu privire la îndeplinirea Planului de stat al RPR pe anul 1964, comunicat publicat la 31 ianuarie 1965, se afirmă că producţia de locomotive Diesel electrice de 2100 C.P. a fost de 85 bucăţi, iar aceea de vagone de marfă magistrale de 8319 bucăţi. Foarte frumos! În textul explicativ (al aceleiaşi direcţii centrale de statistică) se spune însă: „Calea ferată a fost înzestrată în cursul anului 1964 cu 85 locomotive Diesel electrice de 2100 C.P. şi cu 4520 vagoane fizice de marfă. Aceasta înseamnă că 3799 vagoane din producţia 1964 au fost exportate. În ce ţară anume? Ori au rămas pe teritoriul ţării, fără să fie puse totuşi la dispoziţia C.F.R.-ului? Ciudată chestie!

◇ **Şantierul naval din Brăila,** care construia până acum numai şlepuri de 1000 tone, va construi în 1965 şi şlepuri de 1700 tone.

◆ **Raioanele** Vedea, Segarcea, Baia de Aramă şi Buhuşi au fost desfiinţate. Raionul Târgul Jiu se numeşte acum „Gorj", fără însă sa fie identic cu fostul judeţ Gorj. Şi raionul Sighet şi-a reluat vechea denumire de Sighetul Marmaţiei.

◇ **Dezinteresare.** – Organizaţia raională de partid din Piatra Neamţ a criticat aspru modul cum funcţionează secţiunile utemiste din raion. La Săvineşti, Roznov şi chiar în oraşul Piatra Neamţ tineretul se dezinteresează de tot ce este în legătură cu ideologia comunistă. Secretarii utemişti nu mai au nici un fel de autoritate şi sunt incapabili să mai constitue brigăzi de „muncă voluntară". Tinerii muncitori nu numai că nu participă la şedinţe şi seminarii, dar au început să lipsească chiar şi de la lucru. La Bucureşti, în raionul „Tudor Vladimirescu" organizaţia de partid a denunţat o serie de membri ai corpului didactic care, de luni de zile, au uitat să mai ţină cursuri de partid cu elevii şcolilor respective. Asemenea stări de lucruri au fost semnalate şi la Liceul „N. Bălcescu" din Brăila.

◆ **Al doisprezecelea cargobot de 4500 tone,** purtând numele de „Deva", a fost lansat la Galaţi în ziua de 6 ianuarie 1965. Este locul să spunem aici că, în afară de cargoboturi de acest tip, Şantierele navale din Galaţi au lansat până acum 64 motonave de 2000 tone. Cele 12 cargoboturi de 4500 tone, plus altă serie de 5000 tone (Mamaia), navighează toate sub pavilon românesc. O bună parte din motonave au fost livrate în schimb Rusiei.

◇ **Radu Beligan,** al cărui rol mărşav de informator al Securităţii în lumea teatrelor este bine cunoscut, a vizitat Statele Unite, timp de o lună de zile, **la invitaţia Departamentului de Stat.** Acest ignobil personaj, din pricina căruia mulţi actori români au fost aruncaţi în temniţă, ba chiar puşi la zid şi împuşcaţi, a fost purtat în triumf şi i s'au ridicat osanele de către dramaturgi, critici de artă şi actori, mai mult sau mai puţin americani, ca Edward **Albee,** Barie **Stavis,** Henry **Hewes** (dela „Saturday-Review"), Lee **Strasberg,** Susan **Strasberg,** Rosamond **Gilder,** Paul **Mann** şi alţii „ejusdem farinae".

MARIA ANTONESCU

După 20 de ani de temniţă, de chinuri şi de umilinţi, Maria Antonescu a murit, în clinica chirurgicală a Spitalului Colţea din Bucureşti, în ziua de 19 octombrie 1964.

A fost înmormantată în parcela mormintelor anonime din Cimitirul Belu, printre acei sortiţi unei desăvârşite uitări. Odată şi-odată însă, când odioşii stăpânitori de astăzi ai ţării vor fi îngropaţi sub molozul republicii lor „populare", Maria Antonescu va odihni într'un veşnice într'alt loc, într'un cimitir militar, printre ostaşii căzuţi pentru ţară şi pentru neam. Nu este o altă româncă care să merite mai mult decât ea o asemenea cinste.

Maria Antonescu este prima femee valahă care a fost arestată de comunişti, a doua zi după ce soţul ei fusese arestat, prin mârşavă manevră, în biroul regal şi predat agentului sovietic Emil Bodnăraş, personaj abject pe care orice ofiţer demn de acest nume ar fi avut datoria să-l doboare cu un glonţ. Arestarea ei a fost camuflată în „forme legale", chipurile pentru a da socoteală de gestiunea Consiliului de Patronaj, instituţie înfiinţată de ea şi pe care a servit-o cu extraordinară putere de muncă şi cu exemplară abnegaţie. Dealtfel, în ciuda eforturilor depuse de comunişti şi de jalnicii lor complici, mai mult sau mai puţin „istorici", gestiunea Consiliului de Patronaj a fost găsită în perfectă ordine, Maria Antonescu fiind scoasă din cauză. Din această pricină, ea n'a cunoscut **niciodată** în faţa vreunei instanţe de judecată, oricât de iluzorie ar fi fost asemenea instanţă după cele întâmplate la 23 August 1944. Guvernul instalat la adăpostul baionetelor inamicului a consimţit totuşi ca ea că fie transportată la Moscova. A stat 2 ani, **la secret,** în închisoarea Liubianka. Apoi a fost din nou adusă în ţară unde, tot fără judecată, a fost ţinută întemniţată mai întâi în beciurile Ministerului de Interne, apoi la Malmaison, la Văcăreşti, la închisoarea din strada Uranus, la Jilava şi în cele din urmă la Mislea. Dela Mislea, acum vreo 2 ani a fost trimisă în Bărăgan, la Lăteşti, unde i se fixase domiciliu obligator. Satul Lăteşti se află la 21 km la nord de gara Feteşti, aşezare mizeră într'un ţinut mlăştinos, bântuit de paludism, unde iarna crivăţul suflă cu furie, îngropând sub nămeţi de zăpadă bietele cocioabe ... Dar şi aci, în acest dezolant surghiun, Maria Antonescu a ştiut să-şi facă prieteni, printre deportaţi şi printre ţărani. S'a străduit să aline chiar suferinţele altora, făcând oficiul de soră de ocrotire, aceasta la vârsta de 74 de ani. Toţi o iubeau! Istovită de puteri, din ce în ce mai bolnavă, într'o bună zi a fost găsită de vecini zăcând pe podeaua de lut a casei, în stare de nesimţire. Numai după aceasta şi pentru a scăpa oarecum cu obraz curat, comuniştii din partea locului, mai omenoşi probabil decât şefii lor dela Bucureşti, au transportat-o la spital. După câteva săptămâni, închidea ochii pentru totdeauna.

În faţa mormântului ei, noi cei dela Stindardul cădem în genunchi. Ca fosti ostaşi, ştim să-i preţuim opera şi tot binele pe care ea l-a făcut luptătorilor de front, răniţilor, invalizilor, orfanilor şi văduvelor de război.

Prin grija Mariei Antonescu, Consiliul de Patronaj a trimis, numai în iarna 1941/1942, unităţilor noastre care se aflau în Crimeea şi la Marea de Azov un număr de 76.189 cojocele, 162.438 perechi de mănuşi, 275.835 perechi de ciorapi de lână, 85.268 fulare de lână, 54.827 căciuli, 7.601 şube îmblănite pentru sentinele şi 439.792 obiecte de rufărie. Tot din iniţiativa ei, s'a creiat un fond pentru a asigura expedierea pe front a **Pachetului Soldatului,** pachet care a sosit cu regularitate, în cele mai grele situaţii. În iarna 1944/1945, când trupele române se aflau mult mai aproape de ţară, nimeni n'a mai primit asemenea pachet. În Rusia, în toate gările principale erau cantine româneşti ale Consiliului de Patronaj. Cine a mai văzut asemenea cantine după 23 August 1944? Dar spitalele pe care nu numai că tot ea le înfiinţase, dar care funcţionau sub directa ei supraveghere? Citâm doar câteva. Spitalul de convalescenţi şi de mecanoterapie, cu 500 de paturi, dela Vatra Dornei, admirabilul spital dela Odessa, Centrul de readaptare pentru orbii de război dela Cernăuţi, Centrul de readaptare pentru amputaţi dela Păuleşti, spitalul Z. I. 303 din Capitală care putea rivaliza cu cele mai scumpe sanatorii din ţările occidentale ... Îşi mai aminteşte cineva de cum au fost trataţi invalizii după primul război mondial şi ce pensii primeau aceşti invalizi sub regimul partidelor „democrate", atunci când le primeau şi nu erau striopiţi de tulumbele pompierilor când veneau să le ceară? Sub Antonescu şi prin grija Consiliului de Patronaj al Mariei Antonescu s'au construit case pentru invalizi, li s'a dat îmbrăcăminte, vite de muncă şi unelte agricole. Familiile invalizilor, cât şi familiile celor căzuţi pentru ţară au fost ajutate într'un mod necunoscut până atunci în ţara noastră. Au luat fiinţă zeci de şcoli primare, cu internat, pentru orfanii de război, iar pe lângă celelalte şcoli primare funcţionau **nouă mii cinci sute** de cantine şcolare, unde copiii celor mobilizaţi luau masa gratuit ...

Aceasta este opera socială a Mariei Antonescu care a trebuit să îndure 20 de ani de puşcărie, să moară în cea mai neagră mizerie şi să fie îngropată ca un câine numai şi numai pentrucă a fost soţia aceluia care ne-a ordonat, la 22 iunie 1941, să trecem Prutul.

Martiră a neamului, Maria Antonescu îşi va afla locul ei în istoria scrisă cu suferinţe şi cu jertfe a României.

ive

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich:
Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13

Unitate națională în idei și fapte

(urmare din pag. 1)

ceea ce generalul francez nici nu îndrăznea să mai spereze: în schimbul părăsirii imediate a cetății, i se lăsa garnizoanei franceze libertate să plece cu arme, bagaje și arhivă încotro va dori. Generalul, extrem de satisfăcut de această curioasă propunere, n'a așteptat să i se spună de două ori și dă îndată ordinul de evacuare. Generalul nu era însă la ultima surpriză. În loc să-l felicite, Napoleon I-a bestelit zdravăn. Neînțelegând nimic, Generalul s'a apărat, prezentând cu lux de amănunte situația disperată în care se găsea: oamenii epuizați, lipsă totală de hrană și muniții, nicio informație asupra situației generale a frontului.

– Oricum, garnizoana nu mai putea rezista decât câteva ore, cel mult, iar condițiunile inamicului erau atât de avantajoase încât eu nu puteam să nu sesizez ocazia excelentă care mi se oferea, a încheiat bravul general.

– Tocmai deaceea, l-a întrerupt sec Napoleon. Condițiile de capitulare fiind prea avantajoase, trebuia să te gândești că inamicul era forțat să le facă.

Într'adevăr: când garnizoana care apărase eroic cetatea ieșea din Marengo, o coloană napoleoniană, venind din câmpia lombardă se găsea numai la câteva ore de marș. Când a sosit la Marengo, inamicul se instalase deja în locul garnizoanei franceze. Cu prețul altor pierderi de oameni și timp, cetatea a trebuit să fie din nou cucerită.

Nu putem pretinde dela cei care până ieri vedeau în fiecare român trăind sub regim comunist un vândut sau un trădător și în fiecare nou refugiat român un agent al Moscovii, să priceapă acum mai mult decât a priceput generalul lui Napoleon atunci. În anul care începe, vom asista cu siguranță la cele mai neașteptate renunțări, renegări, schimbări la față și abdicări. Noii „tovarăși de drum" adulmecă deja în direcția cheiurilor Dâmboviței; și deîndată ce potentații dela București – care își cunosc bine oamenii – le vor fi arătat suficient dispreț ca să le accepte „colaborarea", vor sări în primul tren de București – pentru un drum fără întoarcere . . .

Să fie oare întâmplător că simbolul „culturii" inorogilor Exilului și metecilor pripășiți pe meleagurile carpatine este acum scriitorul aiurit Eugen Ionescu, lansat de propaganda progresistă în scopul vădit al pervertirii morale și dezechilibrării intelectuale a unei generații?

Șmecheri titrați, oportuniști consacrați și lichele autentice n'au lipsit în viața politică românească – dela Fanar încoace. Dar mascarada care ni se pregătește pentru anul acesta va fi fără egal. Sarabanda resturilor putrede ale politicianismului de tristă memorie a început: nostalgici demagogi ai pseudo-democrației carliste – gen Frontul Renașterii Naționale –, creștini botezați și rebotezați, „naționaliști veritabili", tărându-se pe genunchi, pe coate, pe pântece, la picioarele veneticilor pripășiți pe meleagurile carpatine și catapultați de Moscova la cârma Statului Român, de-a valma. Spectacolul merită să fie înregistrat, cu numele și pronumele cabotinilor – pentru Istorie.

Ajunge! Inutil să ne pierdem vremea și să ne irosim energia cu asemenea specimene. Inutil să încercăm o discuție lămuritoare.

Ce să ne spună? Că primejdia rusificării nu mai există? Planificarea avorturilor în clinicile de Stat conduce, poate mai încet dar sigur, fără zgomot și radical, la același rezultat: stingerea rasei.

Și ce să le demonstrăm? Că „distanțarea" e suspectă, că „evoluția" e dubioasă, că „liberalizarea" e iluzorie. Argumentele îi enervează, raționamentul îi obosește, adevărul îi supără. Realitatea nu-i interesează. Când e vorba de ciolan, nimic nu-i transcede: Țara sunt ei, conștiința națională sunt ei. Pentru cei ce fac din refugiu aventură și din politică meserie, atașamentul necondiționat la o cauză dreaptă e romantism, credința – naivitate, perseverența – rutină, tenacitatea – spirit reacționar, consecvența – lipsă de realism politic. Neam, Țară, Patrie, Popor – simple formule electorale.

Ținem în schimb să precizăm că cei ce-au ales sau vor alege „dialogul" cu regimul comunist, reprezintă tot atât de legitim Exilul românesc cum sbirii Poporului Român reprezintă Țara reală. Refugiații politici n'au nevoe de „dialog"; ei au constiința clară că reprezintă drepturile imprescriptibile ale Neamului Românesc și năzuințele sfinte ale Poporului Român.

În sensul celor de mai sus, supunem meditației cititorilor noștrii în întregime și fără schimbare – deci cu nouă ortografie – o scrisoare primită la redacție dela un compatriot din țară:

Domnule Căpitan,

Vă felicit pentru fermitatea tonului în care Vă exprimați ideile pur naționale de un simțământ al patriotismului viu, în articolul „Factorul Constituțional" din Oct. 1963 – ce regret a-l putea citi deabea acum, forțat de împrejurări.

Tot ce spuneți este adevărat, deaceea sînt cu multă stimă gândirii Dumneavoastră și al acelora cari o îmbrățișează dezinteresat, cu un singur scop: binele patriei! – gândindu-mă la patria noastră ce se află între granițele naturale, recunoscute și existente în geografiile țării înainte de anul 1940.

De fapt, un „Factor Constituțional" înseamnă prestanță, putere de organizare, de a conduce și a fi reprezentant al forței ce-și poate valida scopul prin realizări concrete. – Consider acest factor a fi unul singur, însăși Națiunea Noastră întreagă, din care o mică parte se află azi în exil, în afară de granițele țării. Baza unică însă pe care se poate conta întotdeauna, o constitue acei harnici muncitori din mine – șantiere –, uzine, ogoarele pământului nostru strămoșesc scump și drag . . .

Dacă Free Europa și Comitetul Național se bazează pe legea puterii banului și pe sprijinul exclusiv al acestuia, susținand idei demodate și lipsite de combativitatea necesară în prezent, greșesc cu desăvîrșire – Acești Domni trebuesc readuși la ideea realității practice cu orice mijloc. Unitatea Națională în idei și fapte azi este indispensabilă. Orice dezacord în orientare este o breșă favorabilă dușmanului nostru, care este unul și același, fie denumit oprimare – delăsare inconștientă – servilism slugarnic – sau greșeli ale nepriceperii.

Azi drumuri politice nu există, puterea națională constitue idealul comun în avîntul spre libertate și bunăstarea întregului popor. – Cei ce-și fac carieră fie în țară sau peste hotare bazată pe laurii politicii de orice nuanță, plătiți de diferite puteri, poporul nostru îi sfidează și le spune: laurii se obțin muncind cinstit și merituos, iar înțelegerea bună se cimentează prin frăție desăvîrșită. Demnitățile reprezentative bine plătite sînt depășite de ceasul prezentului. Dacă mai există fonduri azi și pentru așa ceva, înseamnă a fi sustrase dela alte necesități; dela a propagandă dinamică și constructivă ce să fie premergătoare pasului hotărît și energic al unui viitor apropiat, bazat pe fapte și nicidecum pe speranțe. Bazat pe propria forța combativă a spiritualității curat românești, nicidecum pe a străinului – după cum un vechi proverb ardelenesc spune „Străinul nu te face gazdă".

Am încredere în idealul neschimbat al Dumneavoastră personal și al acelora cari îi considerați prieteni (mă refer la timpul ce s-a scurs dela data redactării articolului în vorbă) pentru a contribui astfel la opera unității naționale totale, fapt ce constitue unicul coeficient pozitiv în lupta împotriva intunecimii gîndirii – sufletului și orientării acelora care sfidează binele.

Al Dumneavoastră compatriot iubitor de modestie și cinste. –

ȘTEFAN

Scrisoarea, expediată prin avion dintr'o capitală occidentală, e scrisă în întregime la mașina și nesemnată. Prudență elementară. Sunt în această scrisoare câteva idei majore peste care nu se va putea trece atunci când se va definitiva o concepție politică a Exilului românesc. Ele dau măsura sufletului neîntinat al Țării; ele arată că propaganda comunistă rămâne grăire în pustiu. Străbate printre rânduri, pentru ca să se manifeste limpede în ultima frază, și temerea că noi cei de aici, cei care am ales exilul, ne-am putea clătina.

Nicio grije, Ștefane, dacă în patrusprezece ani de pribegie nu ne-am schimbat credința, nu ne vom schimba-o niciodată. Convinși că mărșăluim către împlinirea destinului românesc – nu în „sensul Istoriei" – alături de douăzeci de milioane de români, vom continua.

Căpitan C. STOICĂNESCU

Miniștrii lui Napoleon al III-lea știau mai mult despre România . . .

În legătură cu vizita dlui Valéry Giscard d'Estaing la București, semnatarul acordului franco-reperist din 8 februarie 1965, presa franceză a publicat un comunicat **oficial**, întocmit de Ministerul Informațiunilor. În acest comunicat este vorba și de negocierile unor grupuri de industriași francezi, care urmează să semneze și ei contracte în spiritul acordului cu pricina, afirmându-se cele ce urmează:

„Il s'agit de la construction: 1) d'une centrale thermique à **Craiova, ville située à 60 kilomètres à l'ouest de Bucarest.** 2) D'une aciérie à **Galatz, port situé dans le delta du Danube . . .**"

Dela București până la Craiova sunt exact 227 kilometri. Cât privește „Galați, port în Delta Dunării", aceasta ne amintește de bravii cetățeni ai Mizilului care țineau să facă din urbea lor . . . port la Marea Neagră. Dela Galați și până la Ceatal, unde brațul Chilia se desparte de Dunăre, mai sunt încă 70 de kilometri. Că experții francezi n'au avut vreme să-și arunce măcar odată ochii pe o hartă, nu ne miră. Ne miră doar faptul că aceiași „experți" au considerat foarte normal ca uzine metalurgice să fie construite în mijlocul stufului și al bălților. Pe vremuri, ultimul atașat de legație francez știa pe de rost articolele Tratatului dela Paris, din 30 martie 1856, tratat prin care se înființa o comisie internațională a Dunării, cu sediul la Galați.

EMISIUNI DE TIMBRE ANTICOMUNISTE ROMÂNEȘTI

Comunitatea Românilor din Spania a scos o nouă serie de timbre și vignete anticomuniste, fiecare exemplar în mai multe culori, cu desemne și inscripții foarte sugestive. Indemnăm pe toți compatrioții să difuzeze cât mai mult aceste timbre, cerându-le la următoarea adresă: FLITALELIA TRAJANO POPESCO, Calle Villanueva 43/4 – O. MADRID – 1, **Espana.**

DELA ROMÂNII DIN GERMANIA

◆ **Reuniuni cu ocazia Sfintelor Sărbători.** – Compatrioții noștri din regiunea Hanovra s'au adunat în localitatea Gümmer din apropiere de Hanovra unde, într'o atmosferă de frățietate, au sărbătorit împreună Nașterea Domnului. La Hamburg, după liturghia oficiată de C. S. Părintele Augustin Maura, peste 60 de compatrioți au participat la serbarea „Pomului de Crăciun". Asociația Românilor din Nordvestul Germaniei, cu sediul la Colonia, a organizat tradiționala serbare, a doua zi de Crăciun în Colonia Porz-Westhoven. În dimineața zilei de 26 decembrie 1965, P. C. S. Părintele Arhipresviter Emilian Vasiloschi a oficiat Sf. Liturghie la care au participat peste 50 de credincioși ortodocși români. La serbarea „Pomului de Crăciun", care a avut loc în după amiaza zilei, au participat peste 100 compatrioți domiciliați numai în sectorul Colonia, întrucât cei din regiuni mai îndepărtate, cum este regiunea Ruhr, n'au putut veni din pricina vremei foarte rele. Serbarea a decurs totuși într'o frumoasă atmosferă. La München, compatrioții din Capitala Bavariei și din împrejurimi, răspunzând la chemarea organizațiilor românești locale, s'au adunat în după amiaza zilei de 20 decembrie în marea sală festivă din „Hofbräuhaus". Participarea a atins a cifră record: peste 600 de persoane, dintre care o bună parte erau Germani din Bucovina. În cadrul acestei serbări au vorbit: dl Maior Alexandru Păunescu, președintele UARG-ului, dl Hans Prelitsch, referent cultural al Uniunii Bucovinenilor, anume despre Prietenia româno-germană în Bucovina de altădată" și C. S. Părintele Dumitru Em. Popa. La reușita bogatului program artistic au contribuit copii care urmează cursurile complimentare de limba română, cât și corul român din München de sub conducerea C. S. Părintelui Vasile Zăpârțan.

◇ **Aniversarea Unirii Principatelor.** – Pentru prima dată în Germania, un preot ortodox român a oficiat Sfânta Liturghie la altarul unei biserici catolice, eveniment simbolic dacă ținem seama că el avut loc tocmai în ziua de 24 ianuarie, Unirea Principatelor. Sub acest semn, Părintele Dumitru Em. Popa a oficiat Tedeumul aniversar, răspunsurile liturgice fiind date de corul condus de C. S. Părintele Vasile Zăpârțan, vicarul general al românilor catolici din Germania. A impresionat mult faptul că C. S. Părintele Popa s'a rugat pentru odihna sufletelor ctitorilor României moderne: Alexandru Ioan I. Cuza, Elena Doamna și Mihail Kogălniceanu. Cuvântarea ținută de C. S. la sfârșitul slujbei a fost tot atât de emoționantă. Într'o atmosferă la fel de impresionantă și în prezența unui mare număr de compatrioți, în capela ortodoxă din Düsseldorf-Wersten a oficiat P. C. S. Părintele Arhipresviter Emilian Vasiloschi care a ținut și o mișcătoare cuvântare. După Tedeum, în sala mare a casei parohiale a avut loc o frumoasă adunare festivă.

O LĂUDABILĂ INIȚIATIVĂ A ASOCIAȚIEI ROMÂNILOR DIN NORDVESTUL GERMANIEI

Primim spre publicare următorul

APEL

„Asociația Românilor din Nord-Vestul Germaniei" a luat initiativa realizării unui fond de **50.000 DM** cu ajutorul căruia să se poată cumpăra: „CASA ROMÂNEASCĂ DIN GERMANIA".

Această acțiune a fost inițiată de Biblioteca Română din Freiburg, prin vânzare de cărămizi și printr'o colectă în cadrul emigranței românești și a prietenilor noștri din lumea liberă.

Inițiativa noastră vine să completeze într'o formă mai practică acțiunea Bibliotecii și anume prin înființarea unui **comitet de cincizeci.**

Fiecare membru al acestui comitet participă cu cel puțin 1.000 DM. În felul acesta el devine coproprietarul casei, proporțional cu suma cu care participă. Suma cu care se va participa se va bucura de avantagii fiscale.

Dacă vom reuși să realizăm acest fond, putem conta cu siguranță pe faptul că organele germane ne vor da un sprijin considerabil, contribuind la completarea sumei necesare pentru cumpărarea casei.

Suntem singurul grup de emigranți care nu avem, până acum, o casă a noastră. Această casă va adăposti Biblioteca Română și va fi în același timp centrul obștei românești din Germania. În jurul acestei case se va crea un loc de odihnă și recreație pentru copiii și pentru bătrânii noștri. Ea va fi o dovadă a vredniciei noastre pe pământ străin, făcându-ne cinste atât nouă pribegilor români, cât și neamului căruia aparținem.

Prin aceasta, vă rugăm să ne ajutați pentru a putea câștiga bătălia la care ne-am angajat. Vă rugăm să ne trimiteți adeziunea Dvs la adresa asociației: **505 Porz-Westhoven, Porzerringstrasse 13.**

După strângerea adeziunilor, toți acei care au aderat vor fi convocați la o ședință de constituire a „COMITETULUI DE CINCIZECI", comitet care va hotărî ausupra formei de instituționalizare și functionare a CASEI ROMÂNEȘTI DIN GERMANIA.

Dați din puținul D-voastră pentru a putea realiza această operă românească peste hotare.

Președintele Asoc. Românilor din Nordvestul Germaniei: Gheorghe ACRIVU

COMEMORAREA UNIRII PRINCIPATELOR LA TORONTO, Canada

Ziua de 24 Ianuarie a fost sărbătorită de către comunitatea românească din Toronto cu fastul cuvenit. În Biserica Ortodoxă Română, C. Lor preoții N. Zelea și Virgil Pârvănescu au oficiat un înălțător Tedeum, C. S. Părintele V. Pârvănescu ținând și o vibrantă cuvântare. După aceea, în sala de festivități a „Casei Române" a avut loc o adunare comemorativă, cuvântul de deschidere fiind ținut de C. S. Părintele Neculai Zelea. Au luat apoi cuvântul mai mulți oratori: d. Nicolae Pătăceanu, D. Matei Hojbotă și d. Constantin Măgirescu. Un cor de copii a intonat cântece patriotice. În aplauzele asistenței, au recitat poezii eroice românești: d. George M. Hojbotă, drele Octavian Drăgulin, d. Ioan Popescu și d. Grigore C. Măgirescu. Cuvântul de încheere a fost ținut de d. Leon Căpățână, președintele consiliului parohial al Bis. Ort. Române „Sf. Gheorghe" din Toronto.

Liturghie solemnă la München cu ocazia zilei de naștere a Prea Sfințitului Iuliu Hossu

Implinindu-se 80 de ani dela nașterea Excelenței Sale, Prea Sfințitului Iuliu Hossu, Episcop de Cluj-Gherla, crainic al unității naționale românești pe câmpia dela Alba Iulia, la 1 decembrie 1918, care de mai bine de 16 ani se află întemnițat în pușcăriile comuniste, o liturghie solemnă a fost celebrată Duminică 31 ianuarie 1965, orele 10,30 a. m., în Biserica Sfântului Nicolae (am Gasteig) din München. În prezența unui foarte mare număr de compatrioți și de prieteni germani, de față fiind și reprezentantul Cardinalului Döpfner, E. S. Mathias Defregger, vicarul general al Episcopiei de München-Freising, slujba religioasă a fost oficiată de C. Lor: Monsenior Octavian Bârlea, Monsenior Gheorghe Cosma și Preot Flaviu Popan, răspunsurile liturgice fiind date de corul român din München, condus de C. S. Părintele Vasile Zăpârțan. În limba germană și în cuvinte emoționante, C. S. Părintele Otto Weber a făcut elogiul Episcopului Hossu și a arătat cum, în ciuda tuturor persecuțiilor, înfruntând cele mai mari riscuri, numeroși preoți uniți continuă să exercite oficiul lor sacerdotal, asemenea primilor creștini care se rugau în catacombe. La această manifestație religioasă a ținut să participe și o delegație de foști combatanți germani, în frunte cu Generalul Friedrich Breith, fost comandant al Diviziei a 4-a de Munte care a luptat, în Kuban și în Crimeea, alături de unități române.

Unde se vede că „schimbările la față" nu sunt decât de circumstanță

Ne-am mirat niței când l-am văzut pe Mircea Zaciu – oarecum specialist al lui I. Agârbiceanu – trimis la colocviul eminescian dela Veneția. (Dar ne-am zis că faptul e mai puțin grav decât performanțele la trapez ale unori „doctori" fără bacalaureat.) Ne-am cugetat când am auzit că specialistul multiplu e și decan la numai 35 de ani. Ne-am dat și cu presupusul când am aflat că decanul acceptă retrogradarea la postul de lector parizian. (Precedentele ilustre abundă: câți șefi de misiune sovietică, cu puteri discreționare, nu figurează pe lista personalului diplomatic cu titlul banal de „Secretar III"?.) Și cum nu ne grăbim să tragem concluzii am așteptat, și iată ultimissima etapă a acestei serpuitoare cariere: tov. specialist-decan-lector Mircea Zaciu e și autor dramatic. Teatrul Național din Cluj a montat la începutul lui Septembrie balada „Pe-o gură de rai . . ." scrisă în colaborare. Se pornește dela Miorița – săraca, toți o pradă: fiind a neamului nu mai e a nimănui – și se ajunge la „lupta eroică a poporului romîn, condus de comuniști . . . în marea încleștare din ajunul și din zilele insurecției" („Contemporanul", n.r 37, din 11 Sept. 1964).

Coincidență: două săptămâni mai târziu, autorul vorbea în stil naționalist pe insula San Giorgio Maggiore.

Die Standarte

Auch beim Rückwärtsschritt des Lenin-Tango wird geschwiegen

Vor einigen Monaten schrieben fast alle westlichen Zeitungen lange Artikel über die Emanzipation und über eine angebliche Liberalisierung in Rumänien. Diese gut dirigierte Kampagne scheint jetzt abgeblasen worden zu sein, doch finden sich immer noch genug Wirtschaftsmagnaten, Vertragsunterzeichner und Journalisten der „großen unabhängigen" Presse, die sich nach mehreren in Rumänien verbrachten Tagen verpflichtet fühlen zu erklären, daß sich in unserem Lande „etwas geändert hat", daß die heutigen Machthaber „entspannen" und eigene Wege gehen, daß aber zur Erreichung einer tatsächlichen Liberalisierung und der nationalen Unabhängigkeit, der Westen selbstverständlich mehr zur Industrialisierung des Landes und zur Konsolidierung des Regimes beitragen muß .

In Wirklichkeit ist von einer Liberalisierung in Rumänien keine Rede. Was aber das Liebäugeln mit manchen kapitalistischen Ländern und die französischen Filme, die in Bukarest gezeigt werden, anbetrifft, hat der Rumäne, der früher, als er noch glücklicher lebte als heute, für den Tanz viel übrig hatte, für die Bezeichnung der Lage den richtigen Ausdruck gefunden, nämlich: **Lenins Tango.** Wie bekannt, besteht der Tango aus zwei Schritten nach vorn und einem Schritt zurück, wobei die Richtung des Tanzpaares die gleiche bleibt, nämlich nach vorne. Wenn der Rumäne die luxuriösen Wagen vor dem Lido-Hotel in Bukarest sieht, die eine neue westliche Delegation zu einer Coctail-Party bringen sollen, schüttelt er den Kopf und sagt seufzend: „Tangoul lui Lenin", das heißt: Lenins Tango. Und das gleiche murmelt er, wenn er die bunten Konterfeis von Brigitte Bardot und Charles Aznavour, oder die riesigen Werbeplakate mit Texten wie: „Besucht Paris! Kommt nach Saint-Tropez! Die Loire-Schlösser warten auf euch!" betrachtet.

Wer soll Paris besuchen? Wer ist der Glückliche, der einen Reisepaß bekommt und wer kann die Reise bezahlen, wenn der Monatsgehalt eines Arztes 320.– DM beträgt?

Eine Liberalisierung wäre nur in dem Falle möglich, wenn sich die Machthaber zu einem politischen Selbstmord, mit der ganzen Last der damit verbundenen Risikos, entschließen würden. Mit anderen Worten, die Liberalisierung wäre möglich, wenn die Partei an ihrer eigenen Auflösung und an dem Sturz ihrer eigenen Regierung arbeiten würde. Sonst nicht!

Um die Richtigkeit dieser Feststellung besser verstehen zu können, ist es notwendig, einiges über die Art und Weise zu wissen, auf die ein menschliches Wesen in einer sogenannten Volksdemokratie zu leben gezwungen ist.

Hier einiges darüber:

Ob Dreher, Weber, kollektivierter Bauer, Lehrer, Universitätsprofessor oder Staatsbeamter, jedes Individuum ist ständigem Druck und ständiger Beobachtung ausgesetzt, und zwar in einem Maße, daß er jedem anderen mißtraut. Jeder, ob Parteimitglied oder nicht, wird in den Betrieben von drei Arten von Organisationen beschattet: 1. von der Parteiorganisation, 2. von den sogenannten Massenorganisationen und 3. **von drei verschiedenen Nachrichtendiensten,** die unter der Tarnkappe anderer Aufgaben in jedem Betrieb existieren.

Die Parteiorganisation, die alle Parteimitglieder des respektiven Betriebes umfaßt und von einem Büro geleitet wird, hat praktisch die Kontrolle über das gesamte Betriebspersonal, da jeder verpflichtet ist, die Parteikurse und die Seminare zu besuchen. Außerdem befaßt sich die Parteiorganisation auch mit „Produktionsproblemen" und ist befugt, sich in alle Angelegenheiten des Betriebes einzumischen. Um über Fehler und Mängel in der Produktion zu debattieren, beruft die Parteiorganisation **eine Betriebsversammlung ein, die immer damit endet, daß an einigen Personen Kritik geübt wird.** Deshalb hat vor einer solchen Versammlung jeder Angst, weil niemand weiß, ob er darin nicht selbst das Ziel eines Angriffes sein wird.

Dann gibt es eine ganze Reihe von „Massenorganisationen", die dafür sorgen, daß jeder ständig „beschäftigt" ist und niemand Zeit hat sich zu unterhalten oder gar zu denken. In jedem Betrieb sind tätig: die Gewerkschaft, die U.T.M. (Organisation der Jungkommunisten), ARLUS (Organisation für Freundschaftsbeziehungen mit der Sowjetunion), A.S.I.T. (Wissenschaftliche Organisation der Ingenieure und Techniker), A.V.S.A.P. (Organisation für Sport und Verteidigung des Vaterlandes), die Organisation der „demokratischen Frauen", das Rote Kreuz (alle Frauen sind verpflichtet, den Kursen des Roten Kreuzes beizuwohnen) und das sogenannte Kampfkomitee für den Frieden. Es vergeht kein Tag, an dem nicht eine dieser Organisationen die Belegschaft zu einer Sitzung, Demonstration oder anderen Veranstaltung aufruft, um damit die Freizeit der Belegschaft auszufüllen.

Für die Vergiftung der Atmosphäre im Betrieb sorgen die drei getarnten Nachrichtendienste: 1. **Serviciul Cadre,** d. h. „Personaldienst", 2. **das „M"-Büro** und 3. **das Spezialbüro.**

Der Personaldienst sammelt alle möglichen Daten über die Vergangenheit und das gegenwärtige Leben jedes einzelnen. Der Personaldienst muß wissen, was jeder zu Hause im Kleiderschrank hat, er, seine Frau und seine Kinder; was er gestern Abend gegessen hat, mit wem er ins Kino ging, was für Bücher er liest und worüber er sich mit seinem Nachbarn im Treppenhaus unterhält. Jede Angabe wird sorgfältig notiert, ob sie von Freunden oder Feinden stammt, von Verwandten, von Schulkameraden oder von den eigenen Kindern. Aus diesen Angaben wird ein Dossier zusammengestellt, der den Menschen in der Volksdemokratie sein ganzes Leben lang begleitet, von Betrieb zu Betrieb wandert, von Stadt zu Stadt. Neue Blätter werden ständig hinzugefügt und wenn der Betreffende einmal vor Gericht erscheinen muß, wiegt das Urteil genau so schwer wie dieser Dossier des „Kaderdienstes" . . .

Das Büro „M" ist das Auge des Ministeriums der Streitkräfte, denn in einer Volksdemokratie muß die Armee überall sein. Antimilitarismus wird nur in den kapitalistischen Ländern betrieben. Das Büro „M" prüft die Menschen auf ihre Zuverlässigkeit, ob sie ein Geheimnis behalten können und ob sie im Kriegsfalle ihre Aufgabe tatsächlich erfüllen können.

Das **Spezialbüro** ist das Auge des Ministeriums für Innere Angelegenheiten M. A. I. Es ist nicht schwer zu erraten, was für Aufgaben dieses Spezialbüro durchführt.

Alle drei Organe werden von Offizieren des Staatssicherheitsdienstes geführt und verfügen in jedem Betrieb über unzählige Spitzel und Agenten. Die Arbeiter und Angestellten vermuten zwar nur, wer diese Spitzel sind, doch treffen sie mit ihrer Vermutung oft ins Schwarze, weil die Spitzel fast ohne Ausnahme aus der gleichen Kategorie rekrutiert werden. Es sind keine Menschen von „gesunder sozialer Abstammung", sondern meist Angehörige der gehobenen Schichten, intellektuelle, gut erzogene Menschen, die zu schmeicheln wissen und ihre Rolle als Provokateure ausgezeichnet beherrschen.

Gegen dieses Netz von Spionen und Aufpassern kann man sich nur mit einer einzigen Waffe wehren, dem **Schweigen.** Es wird beim Essen geschwiegen, in der Arbeits- oder Unterrichtspause, in der Straßenbahn. Keiner traut dem anderen!

Es wäre angenehm, wenn man auch in den Kursen für Parteigeschichte, in den Seminaren, oder bei den Betriebsversammlungen schweigen könnte. **Dort ist das Schweigen jedoch keine Tugend.** Diejenigen, die ständig schweigen, erhalten eine schlechte Notierung und müssen letzten Endes mit Unannehmlichkeiten rechnen. Man muß sich also zu Wort melden und etwas sagen, woran man nicht glaubt und sich zu etwas bekennen, wovor man Abscheu hat . . . Das entspricht auch dem Konzept der Partei, denn auf diese Weise wird jeder **entpersonalisiert und zum perfekten Roboter gemacht.**

Und wenn man schließlich zu Hause angekommen ist, muß man sorgfältig aufpassen, daß die Tür gut geschlossen ist, damit niemand hört, was man mit seiner Frau spricht und aufpassen, ob nicht ein Schulkamerad des Sohnes, der Anwärter auf ein Abzeichen der Jungkommunisten ist, zu Besuch weilt.

Darum wird in Rumänien, wenn das Wort „Liberalisierung" fällt, nur bitter gelacht. Ja gewiß, eine Lockerung ist seit einigen Monaten eingetreten und die Tätigkeit der „Massenorganisationen", aber nicht jene der Polizei, hat etwas nachgelassen. Doch solche „Entspannungen" haben die Menschen in Rumänien schon erlebt, eine davon nach der Kaltstellung von Anna Pauker und Vasile Luca. Und was kam nachher? Eine neue Druckperiode, mit Verfolgungen und Massenverhaftungen.

Das Mißtrauen ist allgemein, denn jeder weiß, daß nach jeder „Entspannung" die Schraube noch fester angezogen wird. So wird der Lenin-Tango getanzt!

Und darum wird geschwiegen, auch beim Rückwärtsschritt dieses Tangos.

Ion V. EMILIAN

Konteradmiral a. D. Robert A. Theobald,

U. S. N.

DAS LETZTE GEHEIMNIS VON PEARL HARBOR

Roosevelts Verbrechen an der amerikanischen Flotte und am Weltfrieden!

4575 amerikanische Offiziere und Matrosen fielen durch heimtückischen Verrat — Millionen unschuldiger Menschen mußten ihnen folgen.

"Schnitter-Publishing-House", New York. — Vertrieb: **Schnitter-Verlag G. m. b. H., Berlin.** Gesamtherstellung: E. Goltze KG. Göttingen.

Eklärung des rumänischen Exilbischofs Cristea

Am 16. Oktober 1964 gab Bischof CRISTEA vor allen Konzilsvätern folgende Erklärung:

„Wenn in dieser erhabenen Versammlung das Projekt des Dekrets betreffend die östlichen Kirchen zur Debatte kommt, darf mit Recht erwähnt werden, daß die überwiegende Mehrheit der Gläubigen dieser Kirchen seit mehr als 15 Jahren und wegen ihres katholischen Glaubens, Verfolgungen und Einschränkungen erleiden müssen.

In der Tat gibt es 11 000 000 Katholiken, die den verschiedenen orientalischen Riten angehören. Von diesen gehören 6 Millionen, also mehr als die Hälfte, dem byzantinischen Ritus an. Aber die katholische Kirche des byzantinischen Ritus – sowohl in Rumänien als auch in der Ukraine – wurde einfach abgeschafft und hat auf Grund des zivilen Gesetzes kein Recht mehr, zu existieren.

In Rumänien ist das Schicksal dieser Katholiken des byzantinischen Ritus unmenschlich und traurig, weil ihre Kirche seit 1948 von den staatlichen Gesetzen als abgeschafft betrachtet wird. Es gibt heute keinen einzigen Bischof dieser Kirche, der seine Diözese betreuen kann. Wegen ihrer Treue zum Apostolischen Stuhl wurden alle sechs Bischöfe dieser Kirche von ihren Bischofssitzen entfernt, ins Gefängnis geworfen oder weit von ihrer Herde gebracht. Fünf von ihnen sind gestorben, unbewegt in ihrem Glauben. Tausende von Geistlichen und Gläubigen, die ihren katholischen Glauben nicht verleugnen wollten, wurden in unbekannte Gegenden deportiert oder zu Zwangsarbeit verurteilt, oder ins Gefängnis geworfen. Die heiligen Stätten und die Institutionen dieser Kirche wurden für andere Zwecke bestimmt. Viele Gemeinschaften von Mönchen und Nonnen wurden aufgelöst. Die Schulen wurden verboten und anderen gegeben (Cfr. Des enzyklikischen Briefes des Papstes PIUS XII.: Veritatem facientes in caritate, vom 27. März 1952).

Niemand der guten Glaubens ist kann bestreiten, daß die Gläubigen der katholischen Kirche des byzantinischen Ritus aus Osteuropa nicht den Beweis erbracht haben, daß sie fest in ihrem Glauben sind, daß sie sich mit Aufrichtigkeit an Rom angeschlossen haben und daß sie immer mit unerschütterlicher Liebe ihre Blicke zum Zentrum der katholischen Kirche gerichtet haben. Und niemand kann bestreiten, daß sie zu dem kulturellen und sozialen Fortschritt ihres eigenen Volkes beigetragen haben, sowie daß sie ihren Traditionen treu geblieben sind.

Aus diesen Gründen wäre es angebracht, in dem Projekt des Dekrets das zur Debatte steht, ausdrücklich zu erklären, daß die heiligen Gottesdienste, wie die Traditionen betreffend die kirchliche Disziplin der Katholiken des byzantinischen Ritus, in der Substanz die gleichen sind, wie bei den getrennten Brüdern. Es ist opportun, in diesem Projekt anzuerkennen und zu betonen, daß diese katholischen Gemeinschaften in der Vergangenheit wie zweifellos auch in der Zukunft, ständig eine wichtige Rolle in der Förderung der von uns allen gewünschten Union zwischen der Ost- und der Westkirche gespielt haben.

Nur diejenigen, die sich deutlich der wahren Union widersetzen, oder diejenigen, die in Unkenntnis der wahren Verhältnisse der größeren katholischen Gemeinschaften des orientalischen Ritus sind, wollen nicht anerkennen, wie nützlich für die Union allein das Vorhandensein dieser Katholiken den getrennten Brüdern ist. Wie nützlich dieses Vorhandensein ist zeigt die Tatsache, daß viele getrennte Brüder, die wegen den Widerwärtigkeiten der Zeit von ihrer Heimat entfernt leben, an unseren heiligen Gottesdiensten, an der Lithurgie, teilnehmen und nicht selten auch die heiligen Sakramente von uns empfangen.

Es ist also eine Verfehlung von Seiten derjenigen, die glauben, daß diese katholischen Gemeinschaften eher ein Hindernis für die Union und für den Dialog zwischen Katholiken und getrennten Brüdern bilden, so als ob die Katholiken des orientalischen Ritus eine undefinierte und heterogene Doppelsinnigkeit wären.

Und hier erlaube ich mir die Frage zu stellen: Was wird aus den orthodoxen Brüdern, wenn, mit Gottes Willen, eines Tages die Union verwirklicht wird? Werden sie nicht genau sein was wir, die orientalischen Katholiken, schon sind? Schließlich nehmen wir mit Freude zur Kenntnis, daß im Projekt des Dekretes besonders erklärt wird: »Diejenigen, die entweder durch ihre Aufgabe, oder durch ihr Apostolat, mit der orientalischen Kirche und mit ihren Gläubigen häufig in Beziehungen kommen, müssen gemäß der Wichtigkeit ihrer Aufgabe in der Kenntnis der Riten, der Disziplin, der Doktrin ,der Geschichte und der Mentalität der Orientalen kompetent sein.«

Ich schließe und ich bringe diese zwei Wünsche zum Ausdruck:

1. Die rechtswidrige Abschaffung der beiden größeren katholischen Kirchen des byzantinischen Ritus, der ukrainischen und der rumänischen in Betracht ziehend, wäre es zweckmäßig, daß die hochverehrten Konzilsväter die traurige Lage dieser beiden Kirchen besonders beachten, wenn die Vorschläge betreff die religiöse Freiheit verwirklicht werden. Konkret: Wenn das Konzil sich an die ganze Menschheit wenden wird und eventuell auch an die UNO, muß deutlich gesagt werden, daß 6 Millionen Katholiken des byzantinischen Ritus heute nicht das Recht haben, ihren Glauben zu bekunden und das nicht, weil sie katholisch sind, sondern besonders weil sie Katholiken des orientalischen Ritus sind.

2. Um allen Söhnen der katholischen Kirche, ohne Unterschied des Ritus', die Möglichkeit zu geben, ihre Anteilnahme an den Leiden und Schmerzen der Kirche zu bekunden, wäre es angebracht, daß diese heilige Versammlung jährlich einen Tag festsetzt, unter dem Namen: „der Tag der leidenden Kirche", an dem alle Gläubigen für die verfolgten Christen in allen Teilen der Welt beten, so wie an dem Tag »für die Förderung des Glaubens« oder an den »8 Gebetstagen für die Vereinigung der Kirchen«. Auf diese Weise wird das Konzil Vaticanum II einen konkreten und präzisen Beweis dafür geben, daß es um das Schicksal der Christen, die für ihren Glauben verfolgt werden, besorgt ist. Gleichzeitig wird dem Gläubigen Gelegenheit gegeben, die Leiden der Kirche zu kennen und aus den Leiden der Bekunder des Glaubens sich seelisch zu stärken, da diese Bekunder ihr ganzes Vertrauen in die Solidarität der christlichen Welt legen."

REVOLUTION EUROPÉENNE:

revue mensuelle, organe du Front National-européen du Travail, de la Fédération Générale des Travailleurs Européens, de la Fédération Générale des Etudiants Européens.

Correspondance:

Claude Nancy, 33, Square du Castel Fleuri, BRUXELLES 17.

Jean-Claude Jacquard, Boite Postale 17, ST-MAUR (Seine).

*
*

DÉCOUVERTES, la revue française de Lisbonne
Jean Haupt – Rua Artilharia Um, 48, 1-o-D-to.–Lisbonne, PORTUGAL.
On s'abonne à DÉCOUVERTES

En France:

Par chèque, au nom de **Jean HAUPT,** à envoyer directement, joint au bulletin d'abonnement, à l'adresse ci,dessus: ou bien Par mandat-poste adressé à la:

SOCIETE MARSEILLAISE DE CREDIT – Toulon. CCP. 275-00 – Marseille

avec l'indication: Compte **M. Jean HAUPT no. 99 022-P.**

Envoyer le talon ou récipissé joint au bulletin d'abonnement, à:

Jean HAUPT – Rua Artilharia Um, 48, 1-o-D-to. – Lisbonne, PORTUGAL

Der 24. Januar, Rumäniens Nationalfeiertag und die deutsche Wiedervereinigung

Wenn die Rumänen am 24. Januar wie alljährlich ihren Nationalfeiertag begehen, so wird die deutsche Öffentlichkeit kaum Notiz davon nehmen und noch weniger wird sie sich Gedanken darüber machen, aus welchem Anlaß dieser Tag von den Rumänen gefeiert wird. Und doch hat das Ereignis, das nun schon über einhunderi Jahre zurückliegt und für die Rumänen von so außerordentlicher Bedeutung war, sehr deutliche Parallelen zur deutschen Frage, und wer sich ein wenig mit der Geschichte Rumäniens befaßt und sich die damalige Lage dieses Landes vor Augen führt ,dem drängen sich sofort Vergleiche zu der heutigen Lage in Deutschland auf.

Der 24. Januar ist für die Rumänen der „Tag der Vereinigung", der Tag, an dem sie sich zusammenschließen konnten. Zerrissen, unterdrückt und an allen Seiten von mächtigen Reichen umgeben, bestand wenig Aussicht, daß dieses Volk seinen Willen gegen die Mächtigeren würde durchsetzen können. Und doch ist dies vor hundert Jahren geschehen. Ohne Krieg. Wonach ein kleines Volk sich Jahrhunderte lang gesehnt hatte, wurde am 24. Januar 1859 Wirklichkeit. Wir meinen, dies sollte manchen Deutschen zu denken geben, die allzu schnell den Mut verlieren und ihre eigene Sache aufgeben wollen.

Wenn wir einen kurzen Blick auf die Geschichte Rumäniens werfen, so sehen wir, daß in den Wirren der Völkerwanderungszeit mancherlei Völker und Stämme über rumänisches Gebiet hinweggezogen waren. Erst im 13. Jahrhundert fanden sich die Rumänen in den Fürstentümern Walachei und Moldau wieder zu einer staatlichen Organisation zusammen. Doch schon bald wurden sie wieder bedrängt und sie stellten sich unter den Schutz des Türkischen Reiches. Als die jährlichen Tribute immer mehr erhöht wurden, hatte das rumänische Volk viel zu leiden; noch unerträglicher wurde es, als die Türken ihre Vertrauensleute die Fanarioten (Griechen aus Fanar, einem Stadtteil Konstantinopels) in den Fürstentümern einsetzten. Außer den erdrückenden Abgaben, die sie zu leisten hatten, mußten die Rumänen auch noch eine fremde Oberschicht erhalten, die in prächtigen Schlössern in Saus und Braus lebte. Jeder Widerstand gegen die fremde Herrschaft wurde schwer bestraft. Aus der Bukowina, aus Bessarabien und Siebenbürgen kamen die rumänischen Flüchtlinge nach der Moldau und Walachei, und auch von dort flohen die Menschen in andere Länder. Ringsum waren die mächtigen Reiche, von denen jedes in bezug auf die rumänischen Fürstentümer eigene Interessen hatte. Die Türkei brauchte viel Geld. Rußland wartete nur auf die Gelegenheit, sich die rumänischen Fürstentümer einzuverleiben und schmiedete Pläne, die Rumänen nach der Ukraine auszusiedeln.

Doch die Rumänen wollten ihre Freiheit, sie wollten endlich Herr im eigenen Lande sein. Unablässig hatten die rumänischen Flüchtlinge in den westeuropäischen Ländern durch Schriften und Vorträge auf das Los der Rumänen aufmerksam gemacht. Es war ihnen gelungen, Kaiser Napoleon III. für ihre Sache zu gewinnen. Nach dem Krim-Krieg wurde auf dem Pariser Kongreß auch über die rumänische Angelegenheit verhandelt. Die Idee eines rumänischen Staates schien den Westmächten eine gute Lösung, um durch diesen Pufferstaat Rußland und die Türkei auseinanderzuhalten. Es sollte ein „Diwan" (gesetzgebendes Organ) gebildet werden, um die Vereinigung vorzubereiten. Doch diese Beschlüsse wurden sofort nach der Unterzeichnung des Friedensvertrages von Rußland, Österreich und der Türkei sabotiert. Die Türken wollten nicht gern ihre gute Einnahmequelle verlieren, die Russen und Österreicher befürchteten, daß ein rumänischer Nationalstaat auf die in der Bukowina, Bessarabien und in Siebenbürgen lebenden Rumänen eine starke Anziehungskraft ausüben würde und die Fanarioten klammerten sich erst recht an ihre alten Privilegien.

Die Wahlen für den „Diwan" begannen unter unvorstellbarer Unterdrückung. Die Anhänger der Nationalen Partei (Unionspartei) wurden ihrer Stellungen enthoben oder verhaftet, jede politische Versammlung verboten, die Wahllisten in gröblicher Weise gefälscht. Unter diesen Umständen fielen die Wahlen ganz im Sinne der Gegner der rumänischen Einheit aus. Auch die Protest-Demonstrationen wurden unterdrückt.

Wiederum setzte sich der französische Kaiser ein und es wurde eine neue diplomatische Konferenz einberufen. Nach schwierigen Verhandlungen kam schließlich eine Kompromißlösung zustande. Man verzichtete auf die Vereinigung und begnügte sich mit einer Konföderation der beiden Fürstentümer, mit einigen gemeinsamen Gesetzen in bezug auf die Verwaltung und die Aufhebung der Zollgrenze. Beide Staaten sollten jedoch beibehalten werden. Um auch dem französischen Standpunkt Rechnung zu tragen, wurde die Auflösung des unrechtmäßig gewählten Diwan vereinbart.

Die Lehre der Geschichte

Wichtiger als alle diplomatischen Vorbereitungen aber war die Haltung des rumänischen Volkes selbst. Mit Gelassenheit nahm es die Beschlüsse der Großmächte zur Kenntnis und anstatt die Großmächte zu kritisieren, widmete es seine ganze Kraft dem eigenen Schicksal. Es wollte unbedingt die Freiheit, die die fremden Mächte ihm nicht gewähren wollten.

Was das ganze Volk dachte und fühlte, brachte der Dichter Vasile Alexandri in einem Liede zum Ausdruck, das auf die Melodie eines altbekannten Tanzes, der Hora, gesungen wurde. Diese Melodie ging jetzt von Mund zu Mund, Sonntag für Sonntag erklang sie auf den Tanzwiesen und bei allen nur erdenklichen Gelegenheiten.

„Komm, reich' mir die Hand!
Hast ein rumänisches Herz Du,
So tanze die Hora der Bruderschaft
Auf rumänischer Erde.
Ich bin Dein Bruder,
Du bist mein Bruder.
Heilige Sonne, sieh' unser Fest,
Unsere Bruder-Hora auf rumänischer Erde."

Wie vereinbart, fanden nun neue Wahlen statt. Da nach dem Beschluß der Großmächte die Vereinigung nicht gestattet war, waren die Gegner der Vereinigung an dem Ausgang der Wahlen nun nicht mehr sonderlich interessiert. Aus den Wahlen gingen fast nur Abgeordnete der Unionspartei hervor.

Einen kleinen Punkt, der den Diplomaten der Großmächte bei ihren Beschlüssen entgangen war, verstanden die Rumänen jetzt zu ihrem Vorteil auszunutzen. Es stand nirgendwo geschrieben, daß etwa ein moldauischer Fürst nicht auch in der Walachei gewählt werden durfte. Und genau das geschah jetzt. Am 5. Januar wählte der moldauische Diwan den Fürsten Alexandru Ion Cuza, und derselbe Fürst wurde am 24. Januar auch für die Walachei gewählt. Die Türken erschraken nicht wenig über dieses Ergebnis, aber da die Wahl rechtmäßig vor sich gegangen war, konnte sie nicht mehr rückgängig gemacht werden. Es blieb also bei zwei Regierungen mit einem einzigen Oberhaupt.

Nachdem die schwerste Hürde genommen war, erreichten die Rumänen Schritt für Schritt das Ziel ihrer Wünsche. 1877 erlangten sie die Unabhängigkeit und 1918 fand die Vereinigung aller Rumänen statt.

Weil ein ganzes Volk mit seinem ganzen Herzen die Vereinigung wollte, wurden alle Berechnungen der Gegner über den Haufen geworfen. Auch wenn das Volk klein war, hinter ihm standen der Wille und das Recht, die letzten Endes doch den Sieg über die Macht davontrugen.

Eines der großen Reiche, die damals die Freiheit des rumänischen Volkes unterdrückten, versucht heute das Rad der Geschichte zurückzudrehen und nicht nur die Unterdrückung fortzusetzen, sondern alles bisher Dagewesene noch in den Schatten zu stellen und die Seele der Menschen zu vernichten.

Doch das rumänische Volk ist sich auch heute darin einig: es betrachtet den gegenwärtigen Unterdrücker als ein vorübergehendes Übel. Es weiß, daß viele aus dem Osten kamen, von denen heute nichts als der Name geblieben ist. Und es hat alle überlebt. Das Sprichwort „Das Wasser fließt – die Steine bleiben" ist immer wieder durch die Geschichte bestätigt worden.

Alexandru ŞUGA

ACHTUNG!
Wir haben ein neues Bankkonto:
Bankgeschäft OTTO DIERKS & CO.
8 München 2
Konto-Nr. 59555 PSchA München
für „Stindardul", Konto-Nr. 2277

BUCHBESPRECHUNG

Propagandatruppen der Deutschen Kriegsmarine – Teil I – Juni 1939 bis Juni 1940 – Versuch einer Dokumentation. 1. Beiheft zur Zeitschrift „Die Wildente", Herausgeber Günther Heysing. 148 Seiten. 12,80 DM.

Unersetzliche Verluste dokumentarischer Unterlagen durch Kriegseinwirkung, Entführung ganzer Archive, psychologische Widerstände und Bleigewichte nach dem totalen Zusammenbruch und der damals dekretierten „Auslöschung der Wehrmacht für alle Zeit" haben die militärgeschichtliche Durchleuchtung des Kriegsgeschehens für deutsche Historiker und Militärwissenschaftler zu einer ungemein schwierigen Aufgabe gemacht. Sie wird mit der uns früher gewohnten relativen Vollkommenheit wohl niemals zu lösen sein. Um so wichtiger ist jeder auf hieb- und stichfestes Material gestützte Beitrag von Geschehens-Zeugen.

Ein solcher höchst wertvoller und aufschlußreicher Beitrag ist die von Günther Heysing vorgelegte Dokumentation, von ihm selbst als Versuch einer Dokumentation bezeichnet. Heysing kann sich bei seiner Darstellung der improvisierten Aufstellung und des überstürzten Einsatzes der Marine-PK (Ost) im Polenfeldzug und der Marine-PK (West) bei der Besetzung Dänemarks und Norwegens nur auf Bruchstück-Unterlagen stützen. Was er aber bringt, ist höchsten Interesses wert; nicht nur für den Soldaten; und nicht nur als fesselnder historischer Rückblick, sondern auch als Lehre für unveränderte Gegebenheiten der psychologischen Kampfführung.

RUMÄNISCHE EXILBRIEFMARKEN

Die rumänische Gemeinschaft in Spanien hat zum **Jahreswechsel** zwei neue Serien von mehrfarbigen **Briefmarken** herausgegeben.
Bestellungen können an folgende Adresse gerichtet werden:
FILATELIA TRAJANO POPESCO
Calle Villanueva, 43/4–0.
MADRID 1
ESPANA.

OPFER, DIE MAN VERGISST

Die französische Zeitschrift „Lectures Françaises" (Direktor: Henry Coston, Boite Postale 92–18, Paris 18-e) brachte in ihrer Februar-Ausgabe 1965 folgenden Artikel, den wir ohne Kommentar wiedergeben:

„Warum spricht die Presse, die sich mit Recht über die Behandlung der Gefangenen in den nationalsozialistischen KZ's entrüstet, niemals von den Millionen Russen, die in den Zuchthäusern, Zwangsarbeitslagern und in den Salzbergwerken Sibiriens, **vor Stalin,** gefangen gehalten, gefoltert und exterminiert wurden*).

Warum dieser Unterschied in der Behandlung von Leidenden und Toten?

Vor dem zweiten Weltkrieg gab es einige Tageszeitungen und Wochenschriften, die regelmäßig Angaben über die Opfer der bolschewistischen Tscheka veröffentlichten Von 1917 bis 1923 wurden in Rußland 1 700 000 Personen hingerichtet, nämlich:

25	Bischöfe
1 260	Priester
6 579	Professoren und Lehrer
8 800	Ärzte
54 850	Offiziere
240 000	Unteroffiziere
10 500	Polizeibeamte
48 500	Gendarmen
344 000	Intellektuelle
815 000	Bauern und
192 000	Arbeiter.

Zu diesen Zahlen muß man noch die 10 Millionen Russen hinzurechnen, die 1922/23 ein Opfer der Hungersnot wurden.

Heute spricht die große Presse nur von den Opfern des deutschen Faschismus. Sie hat die Millionen christlicher Opfer von Lenin, Trotzky, Zinowiev, Kamenev, Radek etc. vergessen...

Diese Presse hat auch die tausende von Ungarn vergessen, die von den Banden Bela Kuhns massakriert, und die anderen, die 37 Jahre später von der Roten Armee umgebracht wurden. Sie hat die Klosterfrauen vergessen, die Geistlichen und alle anderen Spanier, die von den Tschekisten aus Barcelona und Albacete gefoltert, niedergemetzelt und erwürgt wurden. Sie hat die Tausende von polnischen Offizieren vergessen, die ermordet worden sind und in Massengräbern im Wald von Katyn lagen. Sie hat die 3000 Erschossenen und 100 000 Deportierten aus Lettland und Estland, die 5000 massakrierten Litauer, die 135 000 lebendig Verbrannten in Dresden, die 150 000 Atomisierten in Hiroshima und Nagasaki und die 500 000 vergessen, die im Rahmen der europäischen und asiatischen Säuberungen von den Bolschewiken liquidiert wurden.

Warum dieses Schweigen?

Vielleicht, weil die Freunde der Opfer der hitleristischen KZ's, von 1918 bis 1922, auf der Seite der bolschewistischen Mörder waren? Lesen sie die Namen der Redakteure der Zeitung »L'Humanité« aus der Zeit von Lenin und Trotzky und sie werden verstehen, was so unerklärlich scheint.

Die damaligen Redakteure (der kommunistischen »L'Humanité«) **sind die Chefs der sogenannten Widerstandskämpfer und die großen Redakteure unserer Presse von heute geworden."**

*) Es besteht die Tendenz, nur über die Opfer von Stalin zu sprechen, als ob dieser nicht die Aufgabe seiner Vorgänger weitergeführt hätte.

DER KLARE BLICK

Beiträge zur Auseinandersetzung zwischen Freiheit und Diktatur

herausgegeben vom **Schweizerischen Ostinstitut**
Briefadresse: Postfach 1178 — **Bern-Transit**
Jahresabonnement DM 20,— Einzel-Nr. DM 0,80
Erscheint zweimal im Monat

Das Schweizerische Ostinstitut erforscht die politische und wirtschaftliche Entwicklung im kommunistischen Herrschaftsbereich

Kriegsdienstgegner und Kommunisten

Schon seit langer Zeit versucht die kommunistische „Weltfriedensbewegung", vornehmlich repräsentiert durch den Weltfriedensrat, eine engere Zusammenarbeit mit den nichtkommunistischen pazifistischen Organisationen in aller Welt herzustellen. Dies stieß, neben ideologischen Differenzen, vor allem deshalb auf Schwierigkeiten, weil diese pazifistischen Gruppen selbständig sind und keine gemeinsame, weltumspannende Dachorganisation, wie die Kommunisten, haben.

Umso mehr buchen es die Kommunisten als Erfolg, wenn ihnen die offizielle Zusammenarbeit mit einer Gruppe gelingt.

Jetzt hat sich die britische pazifistische Organisation „War Resisters International" (WRI) entschlossen, eng mit dem Weltfriedensrat zusammenzuarbeiten.

Diese Zusammenarbeit soll sich erstrecken auf: Ständige offizielle Teilnahme der WRI an allen Tagungen des Weltfriedensrates – Gemeinsame Propagandakampagne gegen die Multilaterale Atomstreitmacht (MLF) – Gemeinsame Konferenz in Warschau 1966 mit dem Thema „Welt ohne Krieg" – Verstärkte internationale Zusammenarbeit im Jahre 1965 mit gemeinsamen „Ostermärschen" und einem Austausch von Jugendfunktionären zwischen Ost und West – Gemeinsamer Kampf für atomwaffenfreie Zonen, gegen Atomversuche in allen Ländern und für die Aufnahme Rotchinas in die UNO.

(Wehr-Pol.-Information)

Staatlich anerkannter, gerichtlich zugelassener Dolmetscher und Übersetzer übernimmt jede Arbeit aus der und in die rumänische Sprache

Dr. jur. G. TASE

München 55, Martinsrieder Str. 4/I, Tel. 74 13 78 und München 2, Dachauer Str. 9/II, Zimmer 9

WINTER

von B. DELAVRANCEA

Es ist Anfang Dezember.

Gott gab Schnee im Überfluß; er fällt, fällt in winzig kleinen Flocken und dicht wie Weizenmehl beim Sieben, von einem Ostwind getrieben, der einen die Augen schließen läßt. Die Felder schlafen unter einer drei Handbreit dicken Schneedecke. Die Wälder in der Ferne mit ihren im Nebel verschwimmenden Baumstämmen scheinen einen Schmuck wie von Aprikosen- und Pflaumenblüten zu tragen. Ein gedämpftes Rauschen streicht über die Hügel und verliert sich in den Tiefen der Täler. Der Himmel ist von einem lichten Grau. Schwärme von Raben, die vergebens gegen den Wind ankämpfen, wenden sich krächzend dem Walde zu. Der Schneesturm wird heftiger. Die Wirbel springen von Hügel zu Hügel. Und die Abenddämmerung senkt sich herab wie ein grauer Schleier.

Der Bach der Doamna ist geschwollen, sein Wasser fließt schnell mit einem wütenden Brausen, das im Rauschen des Windes untergeht, und treibt große Eisschollen und dicke Baumstämme gegen die Pfeiler der Brücke. Kein Mensch ist in der Dorfgasse zu sehen. Der Weg ist völlig zugeschneit. Kaum sieht man andere Pfade von der Breite einer Schaufel.

Der beste Weg führt von der Dorfschenke zur Bürgermeisterei.

Die gelben Lichter der Öllampen schimmern durch die Fenster einiger Häuser. Die schlechte Witterung ließ das sonst so geräuschvolle Dorfleben erstarren. Nur im Hof der Schenke bellen heiser zwei Schäferhunde.

In der Schenke herrscht großer Lärm. Ohm Nicola, dem Griechen, werden zu seinem Namenstage von den Dorfhäuptern geräuschvolle Glückwünsche dargebracht.

Nur einmal im Jahr ist St. Nikolaus!

In der Tür der Schenke steht ein großer, breitschultiger Bauer, dessen Gesicht rot wie eine Rübe ist; zuweilen schüttelt er den Kopf, lacht und spricht mit sich selber.

— So ist der Mensch... ein Gläschen, noch eins und noch ein drittes, bis der letzte Heller verschwunden ist... und nachher... das Gott erbarm!... er gießt und gießt in sich hinein wie in ein Faß... Aber was wird meine Sarda sagen..., denn der Herrgott hat mir zwar ein fleißiges, aber ein schrecklich boshaftes Weib gegeben...

Drinnen ist Gläsergeklirr, Füßestampfen und das eintönige Geräusch der Kobza zu hören. Sie tanzen Chindia, daß der Staub von der Decke fällt. Dann, als der Tanz etwas ruhiger wird, kann man alle durcheinanderrufen hören:

— He, zum Wohl, Ohm Nicola! Noch viele glückliche und gesunde Jahre! Stolzer Schwiegervater!

— Trink', trink'! Zum Kirchenläufer bist du noch nicht alt genug!

— Jetzt möcht' ich doch sehen, mein Bürschchen, wer der Stärkere ist!...

Jedem das Seine. Dem Ohm Nicola Freude, anderen Kümmernisse. Die einen können kaum St. Ignatius erwarten, um ihr ungeheuer dickes Schwein zu schlachten, die anderen haben kaum das Maismehl zum Essen. Denn der die Welt mit ihren Eitelkeiten schuf, sendet dem einen Donner und Blitz und mästet den anderen mit Glück wie einen Truthahn mit Nüssen.

Aus dem Rumänischen von
Inge-Maria Dumitriu

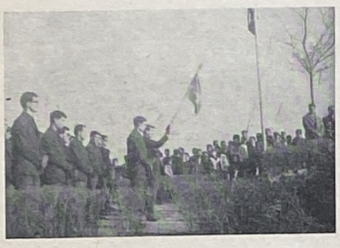

Die Ehrenhundertschaft der Ausbildungsschule der Falange vor der rumänischen Gedenkstätte in Majadahonda.

SPANISCH-RUMÄNISCHE GEDENKFEIER IN MAJADAHONDA

Anläßlich des 28. Jahrestages der Schlacht von Majadahonda, an welcher auch eine Gruppe von rumänischen Freiwilligen auf der Seite der Franco-Truppen teilnahm, von denen zwei gefallen sind, nämlich Dr. Ion **Motza** und Dr. Vasile **Marin,** beide führende Legionäre der Eisernen Garde, fand am 13. Januar 1965, an der Stelle, wo die beiden gefallen sind, eine Gedenkfeier statt. Von spanischer Seite nahmen an dieser Gedenkfeier teil: Fernandez **Galar,** als Vertreter des Ministers Solis und Generalsekretär der Falange, General Tomas Garcia **Rebull,** Vertreter der spanischen Armee und der Kriegsteilnehmer, Luis Nieto **Antunez,** Bürgermeister von El Escorial, als Vertreter der Provinzialregierung, der Bürgermeister von Majadahonda, Luis **Beneyto,** ehem. spanischer Generalkonsul in Bukarest, sowie zahlreiche andere Persönlichkeiten. Die gesamte rumänische Gemeinschaft in Madrid wohnte dieser Feierstunde bei.

Es sprachen: General Platon **Chirnoaga,** ehem. Kommandeur der 4. rumänischen I. D., im Namen der Rumänen und Fernandez **Galar** im Namen der Spanier. Zum Schluß sang eine Ehrenhundertschaft der Ausbildungsschule der Falange „José Antonio" die rumänische und die spanische Hymne.

ZUM THEMA „KRIEGSVERBRECHEN"

Die „Salzburger Nachrichten", eine der besten deutschsprachigen Zeitungen, die tatsächlich unabhängig und nicht ferngelenkt ist, wie die meisten Zeitungen der Meinungsmacher in der Bundesrepublik, gab am 21. Januar 1965 die Ausführungen des Abgeordneten **Machunze** im Auszug wieder. Wir zitieren:

„Zwanzig Jahre nach Kriegsende sollte man nicht immer wieder kaum vernarbte Wunden aufreißen und den Begriff Kriegsverbrecher aus dem öffentlichen Sprachgebrauch eliminieren. Die für den Ausbruch des Krieges Verantwortlichen haben sich irdischen Gerichten entzogen und 20 Jahre sollten ausgereicht haben, um jene vor Gericht zu stellen, die Verbrechen begangen haben. In diesem Zusammenhang muß aber doch einmal allen Ernstes die Frage gestellt werden, ob es Verbrechen gegen die Menschlichkeit nur auf der einen Seite gegeben hat.

Jene, die überall in Mitteleuropa Kriegsverbrecher suchen und anklagen wollen, finden es anscheinend in Ordnung, wenn im Kongo Priester und Ordensleute brutal abgeschlachtet werden. Die gleichen Kreise haben noch keine Untersuchungen gegen jene gefordert, die in Prag Menschen als lebende Fackeln durch die Straßen trieben, oder die in Aussig Frauen und Kinder in die Elbe schleuderten. Wo sind die Ankläger, die jene vor Gericht stellen, die in Jugoslawien Menschen auf grausamste Art zu Tode quälten? Wann gibt es eine Untersuchung gegen jene, die als ehemalige Lagerinsassen wehrlose und entwaffnete Soldaten brutal mißhandelten?

20 Jahre nach Kriegsende sollte endlich Schluß mit allen diesen Dingen sein. Was man aber außerordentlich bedauern muß, ist die Heuchelei, die in diesem Zusammenhang immer wieder sichtbar wird. Der Zweite Weltkrieg hat soviel Leid über die Menschheit gebracht und Menschlichkeit und Menschenwürde wurden auf allen Seiten nicht immer groß geschrieben. In materieller Hinsicht ist der Zweite Weltkrieg fast überall überwunden und es wäre hoch an der Zeit, wenn er auch geistig bewältigt werden könnte."

INFILTRATION EINMAL ANDERS

Ein junger südafrikanischer Sicherheitsbeamte namens Gerard Ludi bekam den Auftrag, sich in die in Südafrika illegal arbeitende kommunistische Partei einzuschmuggeln. Es gelang Ludi, in die kommunistische Studentengruppe der Universität von Witwatersand aufgenommen zu werden. Das war im Jahre 1961 und seitdem konnte er 600 Berichte an seine Vorgesetzten schicken und sogar Mitglied des kommunistischen Zentralkomitees der Partei werden. Auf Grund dieser Berichte stellten die südafrikanischen Behörden fest, daß sich der Hauptstützpunkt der Kommunisten in Swaziland befand. Schließlich wurde das gesamte Zentralkomitee der Kommunisten verhaftet und heute gibt es in Südafrika keine kommunistische Tätigkeit mehr.

Ein Grund mehr für die Meinungsmacher, gegen Südafrika zu hetzen und das „Weltgewissen" gegen die tapfere Regierung dieses Landes zu mobilisieren.

(Corrispondenza Europea)

Konferenz der Anti-Kommunistischen Liga der Völker Asiens

Ende November 1964 fand in **Taipei,** der Hauptstadt Nationalchinas, die 10. Konferenz der Anti-kommunistischen Liga der Völker Asiens statt. Europäische und amerikanische Delegierte, Beobachter und Presseleute, die an dieser Konferenz teilnahmen, konnten feststellen, daß die Völker Asiens, trotz der ständigen Rückzugspolitik der nichtkommunistischen Großmächte, nicht nur entschlossen sind, sich angesichts der kommunistischen Gefahr zu wehren, **sondern darüber hinaus von der Defensive zur Offensive überzugehen, ehe es zu spät ist.**

Am 27. November 1964, nahm die Konferenz, auf Vorschlag der Türkei, **einstimmig** folgende ABN-Resolution, **betreffend den sowjetischen Kolonialismus und die Befreiung der unterjochten Völker, an:**

„Die 10. Konferenz der Anti-Kommunistischen Liga der Völker Asiens

stellt fest, daß in der Ära der Auflösung der Imperien in nationale Staaten, das russische Imperium – bestehend aus der sog. Sowjetunion und ihren Satellitenstaaten, in genauem Widerspruch zu diesem Zeitgeist steht;

weiß, daß die nationalen Befreiungsbewegungen in der sowjet-russischen Einflußsphäre einen entscheidenden Faktor in der Auseinandersetzung zwischen Moskau und der freien Welt darstellen, welches jetzt eines der beiden bedeutendsten Zentren des Weltkommunismus ist.

Beschließt:

sich dem Geiste der Resolution der Woche der Unterjochten Völker des US-Kongresses anzuschließen und ihre Solidarität mit den Freiheitsbestrebungen der Esten, Letten, Litauer, Weißruthenen, Ukrainer, Georgier, Armenier, Aserbaijaner, Nordkaukasier, Kossacken, Turkestaner (Usbekistaner, Kasakstaner, Tadzikistaner, Kirgisichstaner, Turkmenistaner) der Idel-Uralier, der Polen, Slowaken, Tschechen, Ungarn, Rumänen, Bulgaren, Albanier und anderer Völker gegen kommunistische Tyrannei und russische Fremdherrschaft auszudrücken und die Wiederherstellung ihrer nationalen unabhängigen Staaten innerhalb ihrer ethnographischen Grenzen zu befürworten;

für die Befreiung der Deutschen, Chinesen, Koreaner, und Vietnamesen einzutreten, sowie für die Wiedervereinigung der Länder und Völker, die durch die kommunistische Aggression geteilt sind;

die westliche Welt zu warnen, den Titoismus zu unterstützen, der das trojanische Pferd des Kommunismus ist; die Wiederherstellung von Freiheit und nationaler Unabhängigkeit der Serben, Kroaten und Slowenen zu unterstützen, die jetzt dazu verdammt sind, unter Titos Regime der kommunistischen Tyrannei zu leben;

einen gerechten Frieden unter allen Völkern der Welt anzustreben, der die Liquidation von jeder Form von nationaler Unterdrückung voraussetzt, sowie die Verwirklichung unbesiegbarer Freiheit in der ganzen Welt;

die anti-kommunistischen Befreiungsbewegungen überall in der Welt zu unterstützen – in Africa, wo das kongolesische Volk (Leopoldville) gegen die kommunistische Verschwörung kämpft und in Kuba, wo die Menschen gegen Diktatur kämpfen und nach der Wiederherstellung der Unabhängigkeit und Freiheit streben;

die Gründung einer gemeinsamen Front anzustreben, zu der auch die von russischen und chinesischen Kommunisten unterjochten Völker gehören sollen, sowie Zusammenarbeit mit ideologischen und politisch gleichgesinnten Kräften in der Welt gegen den gemeinsamen Feind.

für die Mobilmachung anti-kommunistischer Kräfte in der freien Welt gegen russischen Imperialismus und Kommunismus einzutreten und nationale Befreiungsrevolutionen, die die kommunistische Tyrannei ohne Atomkrieg überwinden sollen, zu unterstützen;

Mitglieder des US-Kongresses in ihren Bemühungen zu helfen, ein ständiges Komitee zu gründen, das sich mit den Problemen der vom russischen Imperialismus und Kommunismus unterjochten Völker befaßt, sowie eine Freiheitsakademie zu gründen, die der Sache der nationalen Befreiung dient."

Eine weitere Resolution, die von der ABN-Delegation vorgeschlagen wurde, wurde ebenfalls von der Konferenz einstimmig angenommen. Diese Resolution – **zur Verurteilung der Berliner Mauer** – hat folgenden Wortlaut:

„Die 10. Konferenz der Anti-Kommunistischen Liga der Völker Asiens

stellt fest, daß die Berliner Mauer von den Kommunisten deshalb errichtet worden ist, um die Deutschen daran zu hindern, für immer oder nur zeitweise Freiheit zu finden;

erinnert an die tragische Tatsache, daß die Kommunisten willkürlich viele Menschen mordeten, die die Mauer überwinden wollten, um in die Freiheit zu fliehen.

Beschließt:

Die freie Welt zu ermutigen, diese Schandmauer im Herzen Europas nicht mehr zu dulden;

vorzuschlagen, daß sich die demokratischen Nationen mit praktischen und realen Mitteln bemühen mögen, **die Berliner Mauer zu beseitigen und den Deutschen den Weg zur Freiheit zu öffnen."**

Dr. A. Tevetoglu,
Mitglied des türkischen Senats, der sich ständig für die Befreiung der von den Sowjets unterjochten Völker einsetzt.

Keine ghanesischen Studenten mehr in Bukarest

Ungefähr 1800 ausländische Studenten studieren gegenwärtig an der Universität und verschiedenen technischen Instituten in Bukarest. Mehr als die Hälfte davon kommen aus afro-asiatischen Ländern und genießen ein Sonderstatut, das ihnen erlaubt, ein fürstliches Leben zu führen. Sie bekommen ein Monatsstipendium von 1000,– Lei, also mehr als das Dreifache dessen, was ein rumänischer Student monatlich an Stipendiengeldern erhält. Außerdem erfreuen sich die Afro-Asiaten, die nicht aus einem „sozialistischen" Land stammen einer totalen Bewegungsfreiheit und werden vom Zoll nicht kontrolliert. Sie machen von dieser Tatsache reichlich Gebrauch, insofern, als fast alle in großem Stil Schwarzhandel treiben. Mehrmals im Jahr reisen ganze Gruppen dieser Studenten nach Westeuropa, machen hier Einkäufe – auch Autos – und schmuggeln alles nach Rumänien. Die Gewinne sind beträchtlich. Die afro-asiatischen Studenten essen nicht mehr in der Mensa, sondern in den teuersten Restaurants und sind ständige Gäste aller Nachtlokale, während der rumänische Student nicht einmal Geld für die Straßenbahn hat. Der Neger aus Ghana, aus Mali oder aus dem Sudan, kommt mit dem eigenen Wagen zu den Vorlesungen . . . Es ist deshalb nicht schwer zu erraten, welcher Art die Gefühle sind, die die Anwesenheit dieser farbigen Privilegierten bei den rumänischen Studenten erwecken. Die Zwischenfälle sind an der Tagesordnung. Ein solcher Zwischenfall, der sich am 30. Dezember 1964 ereignete, hatte die endgültige Abreise aller ghanesischen Studenten aus Rumänien zur Folge.

Die Vorkommnisse haben sich wie folgt abgespielt: In der Nähe der Straßenbahn-Haltestelle Dr.-E.-Juvara-Straße – Chaussée Cotroceni, wurde eine Gruppe von 8 ghanesischen Studenten, die sich in Begleitung von zwei rumänischen Mädchen befanden, von drei rumänischen Studenten angehalten. Es kam zu einem Wortwechsel. Die Neger wurden tätlich und die rumänischen Studenten wurden geschlagen. Blutend eilten sie in die benachbarte Studenten-Siedlung Grozavesti und alarmierten ihre Kameraden. Aus allen Blocks eilten rumänische Studenten und schlugen nicht nur die Ghanesen, sondern alle Neger, die in verschiedenen Studentenheimen der Siedlung untergebracht waren. Zwei der ghanesischen Studenten wurden dabei so schwer verletzt, daß die ganze Gruppe sich in den nächsten Tagen entschloß, Rumänien endgültig zu verlassen. Andere Neger folgten diesem Beispiel.

ACHTUNG! Deutsche Studenten!
Wir empfehlen die antikommunistische Zeitschrift der französischen Studenten, die auch über die Probleme der deutschen Studenten sehr gut informiert ist.
CAHIERS UNIVERSITAIRES
Boite Postale 76–06
Paris 6-e
Redaktion: Jaques Vernin, François d'Orcival, Fabrice Laroche.
Verlangt Probenummern!

FÜR DEN WESTDEUTSCHEN RUNDFUNK GEHÖREN DIE RUMÄNEN ZU MOSKAU

Daß die Linksintellektuellen das Programm fast aller deutschen Sender und des Fernsehens bestimmen, ist allgemein bekannt, ebenso wie die Tatsache ‚daß manche dieser Linksintellektuellen mit verfälschenden und einseitigen Sendungen der Sache des Weltkommunismus dienen.

In diesem Sinne war auch ein von Herrn Peter **Bender** für den Westdeutschen Rundfunk Köln verfaßter politischer **Rückblick auf das Jahr 1964** gehalten, der ausgerechnet am 31. Dezember 1964 ausgestrahlt wurde und als Glückwunsch an die moskowitischen Machthaber gelten konnte. Herr Bender behauptete u. a., daß **„die Rumänen geographisch wie geschichtlich zu Moskau gehören".** Nicht einmal Stalin hat so deutlich gesprochen, wie dieser politische Kommentator eines **deutschen** Senders, der nicht einmal in Ulbrichtstan liegt.

Der Brief, den Dr. Alexandru Suga, im Zusammenhang mit dieser einmaligen Behauptung, an die Redaktion des Westdeutschen Rundfunks in Köln schickte, gibt die Empörung aller Rumänen wieder, und auch derjenigen, die über die Geschichte Ost- und Südosteuropas einigermaßen informiert sind.

Hier der Brief:

An die
Redaktion Westdeuscher Rundfunk
K ö l n

Sie brachten am 31. 12. 1964 im ersten Programm einen **Rückblick auf das Jahr 1964 von Peter Bender,** in dem behauptet wurde, daß die Rumänen „geographisch und historisch zu Moskau gehören". Ich erwarte nicht, daß Ihre Mitarbeiter besonders gut in der Geographie und Geschichte Osteuropas bewandert sind, zum mindesten aber dürfte der Zuhörer doch nicht falsch informiert werden. Hätte sich Ihr Mitarbeiter etwas mehr Mühe gegeben, dann hätte er finden müssen.

– daß der Fluß Dnjester (die eigentliche Grenze zwischen Rumänien und der Ukraine) nicht nur die Slawen von den Rumänen trennt, sondern zwei geographisch völlig verschiedene Gebiete; östlich des Dnjester beginnt die ukrainische Ebene, westlich liegen die Ausläufer der Karpaten

– daß die rumänische Sprache eine lateinische Sprache ist und außer einigen wenigen Lehnworten mit dem Slawischen nichts zu tun hat. Moskau mag im vorigen Jahrhundert eine Anziehungskraft für die Bulgaren oder Serben gehabt haben, niemals aber für die Rumänen, die sich nach Rom oder Paris orientierten

– daß die Rumänen kulturell mit Moskau keine Verbindung hatten. Die Rumänen waren bereits 700 Jahre lang Christen, bevor die Russen sich zum Christentum bekehrten. Die Rumänen waren politisch und religiös an Byzanz gebunden. Das Leben an den rumänischen Fürstenhöfen in Bukarest und Jassy war ein getreues Abbild der Sitten von Konstantinopel

– daß die Rumänen keine gemeinsame Geschichte mit Moskau hatten. Zu der Zeit, als die rumänischen Fürstentümer als unabhängige Staaten existierten, stand Moskau unter tatarischer Herrschaft. Nachdem die Russen sich von den Tataren befreit hatten, vergrößerten sie ihr Imperium auf Kosten anderer Länder, erreichten aber erst 1792 den Dnjester. 1812 raubten sie die Hälfte der rumänischen Provinz Moldau; dieses Gebiet wurde von da an Bessarabien genannt

– daß die Russen in den letzten 250 Jahren zwölfmal rumänisches Territorium überfluteten. Früher traten sie als „Beschützer des Christentums" (gegen die Türken) auf, heute kommen sie mit kommunistischen Parolen

– daß die Russen elfmal Rumänien wieder verlassen mußten. Erst in diesem Jahrhundert gelang es ihnen, das Land zwanzig Jahre lang zu besetzen und in eine Kolonie zu verwandeln.

Wie Herr Bender darauf kommen konnte, die Rumänen geographisch und historisch als zu Moskau gehörend zu bezeichnen, ist mir ein Rätsel.

Hochachtungsvoll
Dr. Alex. Suga

Die kommunistische Presse in Rumänien übernimmt Artikel aus westdeutschen Zeitungen

Die Bukarester „Romînia Liberă", Organ der Volksräte der R. V. R., brachte in ihrer Ausgabe vom 29. Januar 1965, über vier Spalten und in seinem vollen Inhalt, einen von Peter **Scholl-Latour** für die „Stuttgarter Zeitung" geschriebenen Artikel.

Der gleiche Artikel wurde am selben Abend vom rumänischen (kommunistischen) Rundfunk ausgestrahlt, um den Beweis zu erbringen, daß auch die deutschen Journalisten der Meinung sind, eine stabile Regierung im Kongo sei nur mit Einbeziehung der Häuptlinge der „kongolesischen patriotischen Kräfte", nämlich **Soumialot** und **Kanza,** möglich, zwei Banditen, die für die grauenhaften Massaker an Weißen und kongolesischen Christen verantwortlich sind. Zahlreiche Zeugen, darunter alle Missionare, die von den „weißen Söldnern" gerettet wurden, haben einstimmig erklärt, daß die „kongolesischen patriotischen Kräfte" ihre Opfer in manchen Orten verspeist haben.